

Píšeme

pro radost

Základní škola Třebíč, ul. Kpt. Jaroše

2009

ÚVODEM

Dostává se vám do rukou sborník prací, které vznikly v letech 2008 a 2009. Autoři nejsou profesionální spisovatelé, ale žáci základní školy, kteří mají fantazii a kteří své texty psali pro radost.

Během doby, kdy jsme se vlastní tvorbě věnovali, vzniklo množství zajímavých literárních pokusů. Žáci se zúčastnili školní literární soutěže, nechávali se inspirovat svými pocity, postřehy nebo děním ve společnosti.

Na začátku roku 2009 nás zaujala myšlenka akce Celé Česko čte dětem, proto jsme intenzivněji začali psát pohádky a představovali je publiku při autorském čtení. Předčítali jsme ve třídách prvního stupně naší školy, zašli do Mateřské školy Duha a spolupráci navázali také se školami ve Vladislavi a Výčapech.

Náš projekt podpořil Grantový program města Třebíč - Kultura, díky němuž jsme mohli sestavit závěrečný sborník nejlepších prací. Pozdrav mladým autorům poslala i režisérka Olga Sommerová

Určit texty, které budou publikovány, nebylo jednoduché. Důležitou roli při výběru sehrálo také publikum, které pohádky a příběhy spontánně hodnotilo bezprostředně po přečtení.

Do sborníku jsme zařadili dílka veršovaná i prozaická, žánrově a tematicky pestrá, přednost dali textům kratším. Mezi autory jsou zastoupeny všechny věkové skupiny, se kterými jsme pracovali.

Doprovodnou akcí projektu Píšeme pro radost byla soutěž o nejhezčí fotografii. Ze soutěžních prací jsme v publikaci použili fotografie, které pořídily žákyně devátého ročníku Andrea Lorencová a Tereza Smolová.

Šárka Pokorná

Rýmujeme pro radost

Písmenková říkanka (V. Patočka).....	5
Já a moje kolo (J. Nováček).....	6
Básnička o počasí (T. Molnárová).....	7
Neplač už (K. Drbálková).....	8
Přijímačky (A. Tůmová).....	9
Akce a reakce (T. Vrba).....	10
Letecká katastrofa (L. Sladký).....	11
Drby z vrby (M. Smola).....	12
Nebojte se krize (P. Lapeš).....	14
Kámen (M. Neveselý).....	15
Bojím se, bojím (E. Laušová).....	16
Hlemýžď a vačice (K. Pejchalová).....	17
Zima (K. Ondráčková).....	18
Víkendový úklid (A. Rybníčková).....	19
Zubní kaz (K. Mejzlíková).....	20

Kaligramy (O. Netík, L. Sladký).....	22
---	----

Pohádky

Obláčekový bubáček (M. Mertlová).....	27
O princezně, která pořád nadávala (T. Molnárová).....	28
Kapr Kamil (J. Karásek).....	29
Statečný Alík (R. Drápela).....	30
Fialová pastelka (S. Pánková).....	31
Ledová princezna (D. Rosová).....	32
Červík a jablíčko (J. Nováček).....	33
Jak šel kocour Vincek na jahody (K. Karásková).....	34
Jak to Ježíšek málem nestihl (R. Matyášová).....	36
O napraveném autíčku (F. Zýka).....	38

Pohádky trochu jinak

Zelená Karkulka (R. Pavlík).....	39
Tři oříšky pro Popelku po 50 letech (K. Nováková).....	40
20 let poté – Co se stalo s pohádkovými hrdiny (J. Nováček).....	42

Píšeme v první třídě

Zelený trpaslík (F. Svoboda).....	43
-----------------------------------	----

O Makové panence a Emanuelovi (K. Suralová).....	43
Jak Rákosníčkovi zkrížil cestu křížák (L. Cabejšek).....	44

Bajky

O chytré želvě (M. Vrba).....	45
Mravenec a liška (A. Dvořáková).....	46
Vychytralé morče (R. Němec).....	47

Co Homér nenapsal

Odysseova zastávka na ostrově Hios (M. Škrabalová, V. Neuwirthová).....	48
Odysseus na ostrově Rhodos (E. Laušová, K. Pejchalová).....	49
Odysseus na ostrově Serifos (J. Bureš, J. Nováček, T. Sýkora).....	50
Odysseus na ostrově Paros (M. Lépešová, K. Nováková, A. Pelcová).....	52

Halloweenské příběhy

Halloweenský příběh (L. Pachtl).....	53
Strach dostihne i tebe! (L. Mannová).....	54
Msta (J. Jícha).....	55

Příběhy ze současnosti

Ta náhoda, kdyby (S. Benáčková).....	56
Kolečko se polámalo (A. Pelcová).....	58
Jak jsem složila přijímací zkoušku (K. Šimková).....	59
Zážitek ze školy (M. Bartoš).....	60
Klidný Štědrý večer (M. Paločková).....	62
Ztracené kotě (A. Dvořáková).....	64
Anděl strážný (K. Pejchalová).....	65
Nevěřte padákům (A. Pelcová).....	66
Pátek třináctého (J. Mejzlík).....	67
Prasklý led (Z. Puščíková).....	68
Smůla na sjezdovce (J. Mejzlík).....	70
Prasečí chřipka (R. Matyášová).....	72
Noční honička (M. Bartoš).....	73
Povedený Mikuláš (K. Nováková).....	74

Reportáž

Byli jsme v Bludišti (K. Mašková).....	75
--	----

PÍSMENKOVÁ ŘÍKANKA

Čtu si, čteš si, všichni čteme,
ve spoustě knih listujeme.
Při čtení je zábava.
Doleva i doprava
ať se koukneš, mám svou knížku
na poličkách v pokojíčku.

S abecedou pojď si hrát,
písmenko je kamarád.
První, druhé, třetí, čtvrté...
a rázem tu slovo bude.
Páté, šesté... kolik ještě?
Je jich jako kapek deště,
poslouchejte se mnou, děti,
kdo to klepe na vrátka?

Písmenko, druhé a třetí,
je z nich pěkná pohádka.

Víta Patočka, 9. ročník

JÁ A MOJE KOLO

Protože nejsem kluk líný
a necítím kousek viny

za ty lidi kolem tlustý.
Tenhle nápad je fakt hustý.

Vyhod' klíče od auťáku,
Běhej, choď a dej si páku.

Ještě jsem si nezvykl,
už mám vlastní bicykl.

Na tom kole denně šlapu,
nemám globus ani mapu,

a vždycky se domů vrátím,
kaloriím život zhatím.

Jakub Nováček, 8. ročník

BÁSNIČKA O POČASÍ

Počasí je, děti, všude,
někde hezké, někde špatné.
Jaké asi zítra bude?
To je dneska podstatné.

Někde prší, někde sněží,
okna se nám náhle mlží,
Jak je asi v Africe?
Jistě teplo velice.

Sluníčko nám svítí,
děti se ven řítí.
Co tam asi dělat budou?
Možná brodit chladnou vodou...

Když venku prší,
nálada je v trapu,
vůbec nás už netěší
fůra vody v okapu.

Počasí se řídí samo,
nikdo za ně nemůže.
Slunce na nás zaťukalo,
náladu zlou přemůže.

Tereza Molnárová, 9. ročník

NEPLAČ UŽ...

Neplač už pro toho kluka,
který snad tě měl i rád.
Ty musíš vědět nejlíp sama,
komu chceš své srdce dát.

Nemysli už na tu chvíli,
co jste spolu prožili,
na dny plné něžné lásky,
které jste si slíbili.

Nechtěj už ztracenou lásku,
která dohonila vás.
Přetrhla svou dlouhou pásku
a zastavila lásky čas.

Neroň zbytečně už slzy,
vždyť na světě je kluků dost.
Tak otevři svoje smutné oči
a jdi číst svou budoucnost.

Vždyť ona je kdesi v dáli,
čeká jenom na tebe.
Je v ní skryto plno lásky,
kterou má jen pro tebe.

Kateřina Drbálková, 9. ročník

PŘIJÍMAČKY

„Když jsou ty přijímačky, jsou opravdu nutné?
Dnes? Cože? Už? To snad není možné!“
Nedávno nám zbývala ještě půlka roku.
A teď? Velké bílé papíry
cpou nám rovnou pod ruku.

„Prvně pište kód a pak poslouchejte,
na řadě je diktát, ale nezoufejte!“
Jen co jsem zaslechla tahle první slova,
hned se sebe ptám, co tu dělám k...va!

Na čele cítím kapičky potu,
husina posela mi dokonce i patu.
Z hlavy se mi kouří,
malé, nebo velké „A“?
Není nic těžšího než velká písmena!

Konečně jsme na konci, to teda dopadlo,
a z mého mozku vůbec nic nezbylo.
Teď má přijít ještě rozbor?
Joj, zas bude plný přísloví a metafor...

Aneta Tůmová, 9. ročník

AKCE A REAKCE

V Okay! mají ledničku
a k ní zdarma mrazničku,
akce platí od zítra,
přesněji hned od jitra.

Tak tam zítra povalíme,
všechny jim tam vykoupíme,
ostatní budou čučet
a nespokojeně bučet.

Vstáváme už o pěti,
to je opruz, že děti!
V půl šesté už čekáme,
předběhnout se nedáme!

V osm otevřeli dveře,
lidé byli nervózní,
pošlapali vzrostlé keře,
no, bylo to fakt hrozný!

Prodavači přísně křičí:
„Na jeden nákup jednu lednici!“
Celý dav zlostně ryčí:
„Polibte mi zadnici!“

Strhla se tam krutá bitka-
prodavači versus dav,
i já dostal řádnou ránu,
byl jsem z toho týden paf!

Tomáš Vrba, 9. ročník

LETECKÁ KATASTROFA

„Připravte se, startujeme,“
pilot přeje hezký let,
skleničku si nalijeme,
na letišti budem hned.

Letadlo se řítí k zemi,
zapněte si pásy!
„Šance na záchranu není!“
zní zděšené hlasy.

Utrhlo se jedno křídlo,
pilot si neví rady,
Ovzduší v letadle zřídlo,
auto má své zřejmé klady.

Jak to asi dopadne?
Odpověď už všichni znají,
Cesty, ty jsou proradné,
Pasažéři nedýchají.

Lukáš Sladký, 9. ročník

A decorative border of colorful letters (A, B, C, D, a, b, c, d) and numbers (1, 2, 3, 4) surrounds the text. The letters and numbers are scattered and oriented in various directions, creating a playful frame.

DRBY Z VRBY

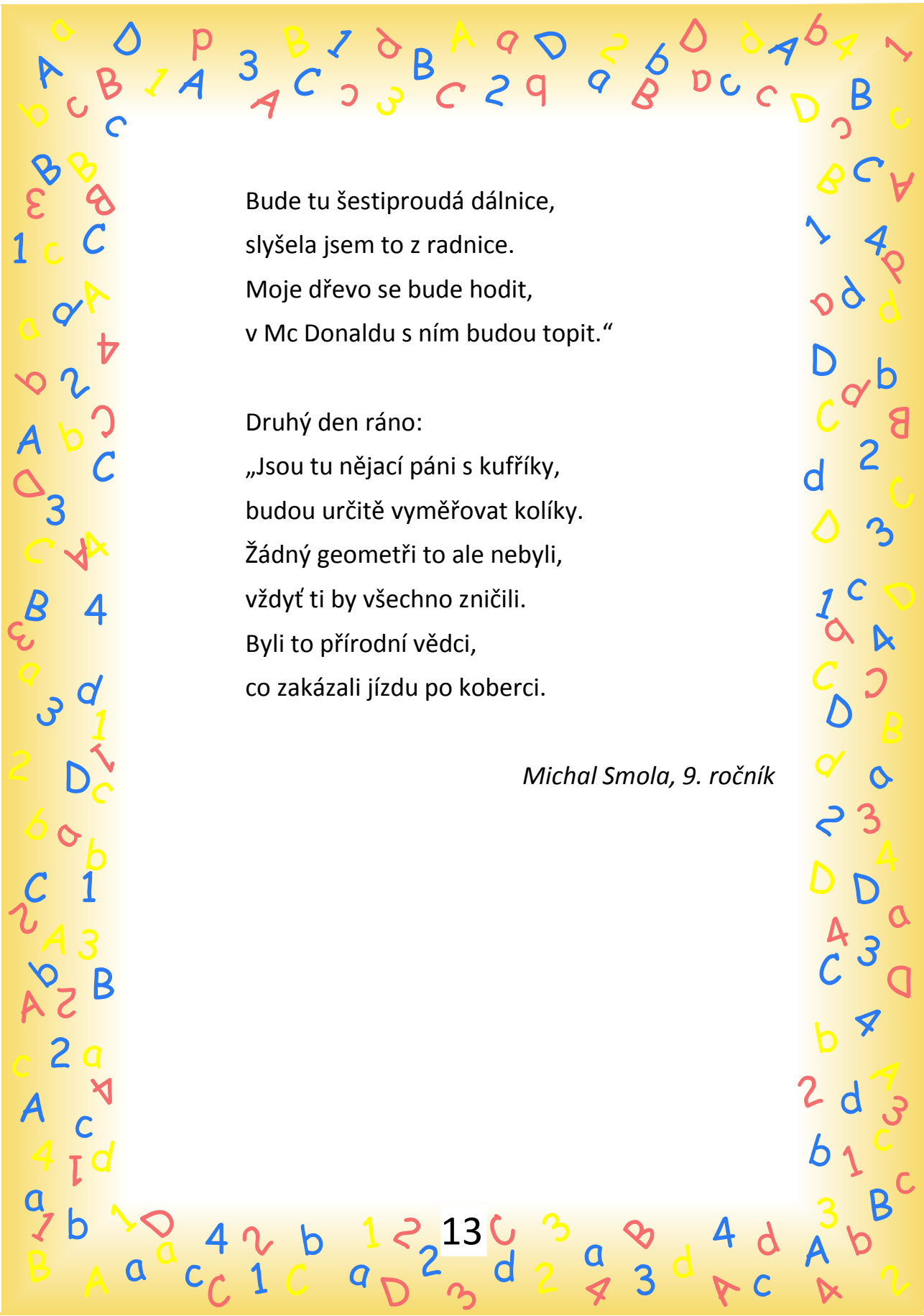
U malého rybníka
stojí vrba veliká.
Není to vrba obyčejná,
je totiž sluchově výjimečná.

Kde se co špitne,
to jí neunikne.
Drby se od ní šíří velkou rychlostí,
jakmile někdo z úst patřičnou informaci vypustí.

Jednou slyšela z vopřálkovské radnice,
že možná bude místo rybníka dálnice.
Prý se rybník vypustí,
stejně je tam jen z hlouposti.

Podívá se kolem sebe,
a vidí spáti sovu ve dne,
Křičí: „Sovo, vzbud' se a bal si věci,
budou tu jezdit po asfaltovém koberci.

Bude tu šestiproudá dálnice,
slyšela jsem to z radnice.
Moje dřevo se bude hodit,
v Mc Donaldu s ním budou topit.“

A decorative border surrounds the text, composed of various letters (A, B, C, D, a, b, c, d) and numbers (1, 2, 3, 4) in different colors (red, blue, yellow, green) and orientations (upside down, rotated).

Bude tu šestiproudá dálnice,
slyšela jsem to z radnice.
Moje dřevo se bude hodit,
v Mc Donaldu s ním budou topit.“

Druhý den ráno:

„Jsou tu nějací páni s kufříky,
budou určitě vyměřovat kolíky.
Žádný geometři to ale nebyli,
vždyť ti by všechno zničili.
Byli to přírodní vědci,
co zakázali jízdu po koberci.

Michal Smola, 9. ročník

NEBOJTE SE KRIZE

Bojím se pavouků,
hlasu brouků, vlasu klobouků,
kvasu výfuků, věhlasu smradů,
hnisu, lejna mimo mísu,
toho že najdu krysu,
že mě sejmou v dějepisu
nebo zhynu v autobusu ...

a nyní k hlavnímu tématu,
které mě chytá za patu:
měl jsem vize, že bude krize,
zapnu televizi a co vidím – KRIZI,
nebylo to v žádné knize, že bude
krize a nebudou peníze,
lidi zatím nevidí, že je krize ošidí,
pokud peníze nesklidí,
zatím jak chytráci penízky utrácí,
však ono je to brzy přejde,
takhle žít prostě nejde.
P.S. Netrapte se tou krizí, však i ona
za čas zmizí.

Petr Lapeš, 8. ročník

KÁMEN

Kdo tohle píše,
strach už v něm převládá,
není to jen kliše,
hrůza ho ovládá.

Kdo k tomu přišel,
podíval se naň,
za chvíli umřel,
platil tu daň.

„Je to jen kámen,“
říkala stařena,
pak řekla amen
a sešla za šera.

„Není to kámen,“
starci mi tvrdili,
zas řekli amen,
zbylí je zabili.

Všichni se báli
a báli se moc,
všichni se zbili,
děti, dobrou noc.

Michal Neveselý, 8. ročník

BOJÍM SE, BOJÍM...

Bojím se hadů,
nemám strach z hradů.
Nemám strach z brouků,
bojím se pavouků.

Mám strach z výšky,
nebojím se lišky.
Mám strach z hmyzu,
nebojím se slizu.

Fobií je mnoho,
každý má strach z něčeho.
Já jsem celkem v poho,
bojím se jen čerta starého.

Eva Laušová, 8. ročník

HLEMÝŽD A VAČICE

V jedné rušné vesnici,
chce hlemýžď přejít silnici,
bojí se, bojí, že to nestihne
a smrt pod koly auta ho postihne.

Stojí na kraji silnice,
když k němu přijde vačice,
nabízí mu, že ho vezme na záda.
Hlemýžď si říká: „To je ale paráda.“

Vačice se s ním rozběhne,
aniž se pořádně rozhlédne,
auto se k nim přiblíží,
vačici i hlemýžďe přejíždí.

A proč vlastně chtěl na druhou stranu?
to z něj teď už nedostanu.

Katka Pejchalová, 8. ročník

ZIMA

Zima už je tady,
nevím si s tím rady.
Padá, padá sníh,
pojedeme na saních.

Na Vánoce Ježíšek,
přinesl mi kožíšek.
Pozor na ty rybí kosti,
na Silvestra smíchu dosti.

Na Nový rok bolehlav,
takový ti přeji stav.
Do nového roku vykroč pravou
a projdi se zasněženou Prahou.

Kateřina Ondráčková, 9. ročník

VÍKENDOVÝ ÚKLID

Budík zvoní, já se zblázním,
z postele se klátit musím.
Přestože je sobota,
začíná mi lopota.

Zas je tu ten známý den,
kdy uklízet se bude jen.
Vysavač, prachovka a mop,
pak umytí špinavých bot.

Vysavač se na mě směje,
mop se nedočkavě chvěje.
Všichni se na úklid těší,
jen mě tahle práce děsí.

Jak se z toho vykrotit?
Nezbývá mi nic než dřít.

Má jediná výmluva
může být jen škola.
Vymluvit se na učení,
vyhnout se tím umučení.

Rybníčková Andrea, 9. ročník

ZUBNÍ KAZ

Ach jo! Už je tu zas,
v mé puse roste
nevítaný zubní kaz.

Pěkně tam vyvádí,
zlostně poskakuje,
jen pouhá zmínka
k pláči mě natahuje.

Tak hrdě vstávám,
beru telefon,
na druhé straně
ozve se právě on.

„Haló, haló,
voláte zubní ordinaci.
Copak vás trápí,
máte pro mě asi práci.“

Pak se vydám na tu cestu,
... pro mě pohřební.

V čekárně sedím
celá zelená,
nemůžu dýchat
a strachy jsem šílená.

Vtom dveře se otevřou,
sestřička zve mě dál.
„Pěkně se usadte,“
říká mi doktor,
co stojí opodál.

Tak už mě lapili,
úniku není,
já umírám bolestí
z tohoto ošetření.

Snad nemusím vám říkat,
lidičky,
že nemám ráda doktory
ani hodné sestřičky.

Kateřina Mejzliková, 8. ročník

**Duha, dužička, konec deštíčka,
bude obloha plná sluníčka.**

ó, to je dneska krásně,
tak skládejme básně
o počasí, o světě
na zelené planetě

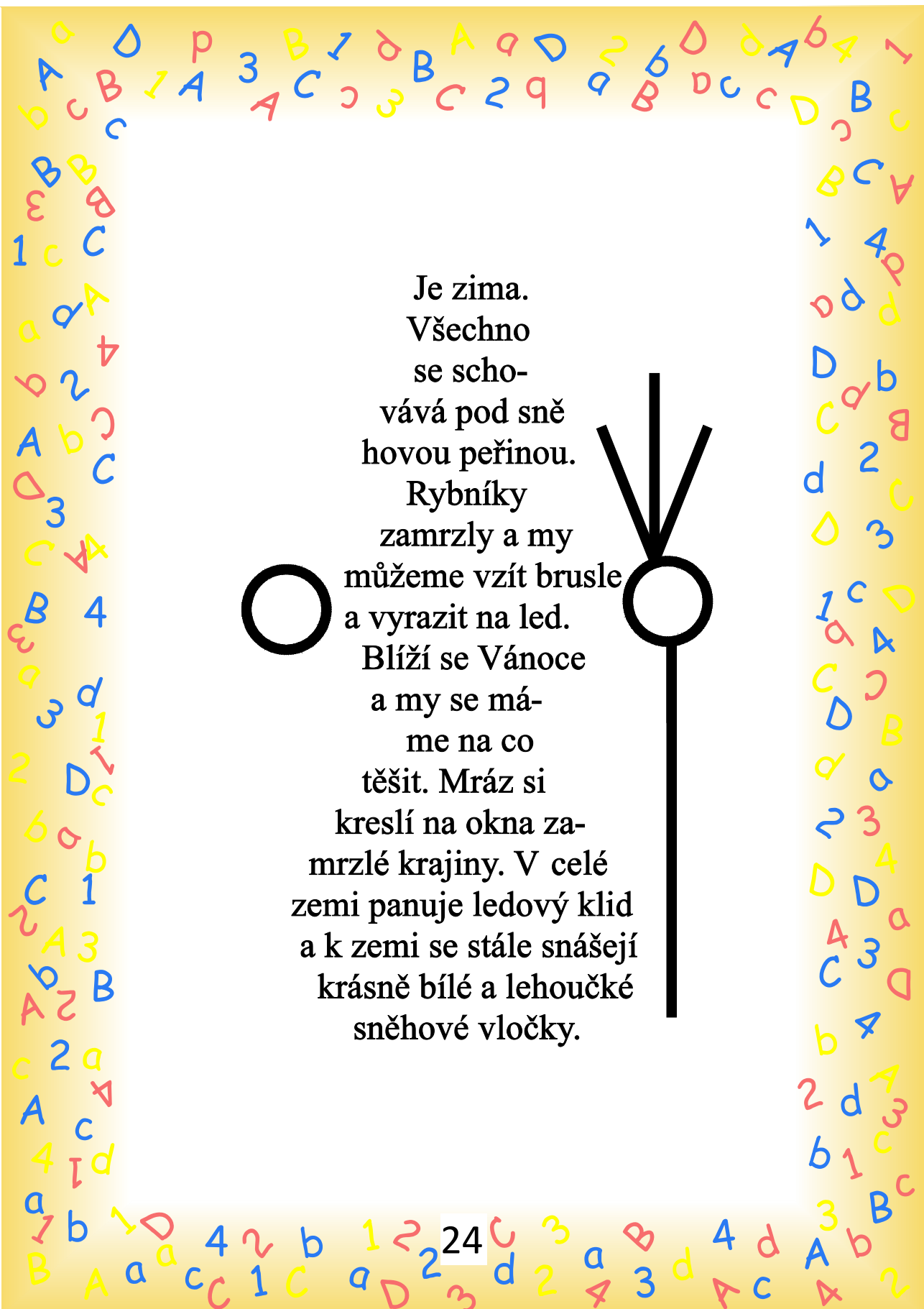
všechno brzy vykvete,
hlavy lidem poplete,
kytky, stromy, ptáci taky
a nad tím vším jsou taky mraky

poslední, co myslí chmurně
tváří se tak tvrdě, vzpurně
vytáhnem ho ven
jaro je tu jen!

Lukáš Sladký, 9. ročník

O
Podzimu
Práci roztahu-
Jí křídla a mávají
Nám na rozloučenou.
Vít pomáhá malým
Dětem dostat jejich
Papírové draky do
Oblak. Listí dos-
Tává barevné
Kabát-
Ky.

Je zima.
Všechno
se scho-
vává pod sně-
hovou peřinou.
Rybníky
zamrzly a my
můžeme vzít brusle
a vyrazit na led.
Blíží se Vánoce
a my se má-
me na co
těšit. Mráz si
kreslí na okna za-
mrzlé krajiny. V celé
zemi panuje ledový klid
a k zemi se stále snášejí
krásně bílé a lehoučké
sněhové vločky.

Je
jaro,
slunce
prozařuje
oblohu a celá
příroda se začíná
probouzet ze zimního
spánku. Občas trochu
zaprší a zeleň lapá
každou kapku
vláhy.

V létě
slunce pálí
a prohřívá vody.
celá země se raduje
z tepla a nastavuje
slunci svoji tvář.
V létě.

OBLÁČKOVÝ BUBÁČEK

V sobotu pekla tetička Dráža slané preclíky a po upečení je donesla do komory. Z komory bylo za chvíli slyšet mlaskání a samé mňam, mňam, mňam, ještě si dám.

„Tak tohle ne,“ zlobí se tetička Dráža, „v komoře si na preclíkách někdo pochutnává.“

Pomalou a potichu otevřela dveře a co to vidí.

Nad preclíky se sklání bílý obláček, má velké oči a velkou pusku a jak se cpe, tak se cpe. Jeden preclík do pusy a dalších pět do tašky.

„Tak to by stačilo, co jsi zač?“

„Já jsem obláček Bubáček.“

Tetička Dráža dlouho neváhala a šup, přiklopila Bubáčka sklenicí od kompotu.

„Pusť mě ven, nebo si pro mě přijdou moje sestřičky a postraší tě. Ty preclíky mám pro ně, budou na mě čekat. Jestli se nevrátím včas domů, přijede si pro mě můj tatínek Bubák, bububu, a ten tě taky bude moc strašit.“ Bubáček měl slzy na krajíčku.

„No tebe se opravdu bojím, cha, cha, cha,“ směje se tetička Dráža. Na, tady máš preclíky do zásoby, já upeču jiné. Teď leť rychle domů, ať o tebe nemají strach. Příští týden budou makové pletýnky, tak jestli chceš, přileť s celou rodinou.“

Bubáček si utřel slzičky, usmál se na tetičku a vyklouzl oknem.

Od té doby tetička nikdy nezapomněla napéct preclíků a pletýnek o něco víc.

Michaela Mertlová, 8. ročník

O PRINCEZNĚ, KTERÁ POŘÁD NADÁVALA

Žila byla jednou jedna princezna, která pořád nadávala. Na všechno - kde bydlí, proč tu nejsou žádní princové a další podobné věci. Rodiče už byli nešťastní, protože pořád jenom nadávala a nadávala.

Jednou přijel na návštěvu kouzelník a princezna na něj začala jako vždy nadávat. Čaroděj se rozzlobil a odjel. Rozzlobený čaroděj znamená, že se blíží problém. Všichni kolem princezny věděli, že si to nenechá líbit. A opravdu.

Neuběhl ani týden a přesně o páteční půlnoci přiletěla k princezně do pokoje černá saň. Popadla princeznu za noční košili a unesla ji. Princezna naštěstí tvrdě spala, let noční oblohou byl klidný, takže se probudila až ráno. Ležela v nádherném paláci a vedle ní stál čaroděj. Řekl jen: „Abrakadabra,“ a na místě, kde před chvílí stála mladá hezká princezna, je najednou stará rozvrzaná židle. Čaroděj ještě dodal: „Vysvobodit tě může jen nádherný princ, který si na tebe sedne. A rád bych viděl toho, kdo by se posadil na tak chatrnou židli.“

Princezna si myslela, že to snad nebude problém. V takovém paláci se musí konat spousta bálů a nějaký unavený princ si na ni určitě brzy sedne. Čaroděj ale myslel i na to a přičaroval do místnosti dalších dvacet krásných měkkých pozlacených židlí.

A tak princezna v podobě židle čekala a čekala. Až jednou si krásný, skromný a unavený princ opravdu na starou židli sedl. Zavrával, spadl na zem a překvapeně koukal, že místo židle zde stojí krásná princezna. Brzy měli svatbu a mnoho dětí a princezna chodila každý měsíc děkovat čaroději za to, že ji změnil k lepšímu.

Už nenadávala a radovala se z každého obyčejného dne.

Tereza Molnárová, 9. ročník

KAPR KAMIL

V jedné zemi, v jednom městě, v jednom rybníce žil kapr Kamil. Byl to kapr velmi pohledný, čistotný a laskavý. Měl jen jednu malinkatou chybu. Neuměl říct písmeno „R“, a tak místo kapr říkal kapl, místo kružítka klužítka apod. Kamil z toho byl velmi smutný, protože se mu smál i rybí potěr. Jednou se ale stalo něco, pro co ho začali mít všichni rádi a uznávat ho. O co šlo?

Když jednoho dne do rybníka připlula velká štika, přestalo se Kamilovi dařit úplně. Štika proháněla všechny rybky, které v rybníce žily, a nejvíc se jí líbilo cenit zuby na kapříky, malé i velké. Vyhlédla si Kamila a proháněla ho, jen se ráno vzbudila. V dosud poklidném rybníčku se usídlil strach a nejistota. Všechny ryby se štiky bály. Měly strach z toho, kdy jí vyhládne a z pouhé honičky se stane boj o život.

Kamil se taky bál, ale ještě větší strach měl o kapřici Emičku. Ta se mu strašně líbila, ale kvůli tomu nešťastnému „R“ ho nechtěla. On po ní však moc toužil, a tak si řekl, že když se mu podaří vytlačit štikou, tak ho pak třeba Emička bude chtít. Přemýšlel, jak by to provedl, ale na nic nepřišel. Když už byl na pokraji sil, zjevila se mu kapří víla. Ta mu prozradila, že zítra štika zaútočí na nevinnou ryбку, a když tu ryбку zachrání, tak ho Emička bude obdivovat. A opravdu! Ráno viděl, jak štika útočí na malou rybičku. Nebojácně se postavil před štikou: „Jestli chceš tu malou, musíš přeprat mě.“ Štika si myslela, že to nebude problém, ale jak po chvíli zjistila - problém to byl. Obě ryby se proháněly rybníkem, útočily na sebe a Kamil po celou dobu myslel jen na to, aby se na jeho souboj dívala i Emička.

Štika se nakonec unavila dřív a odtáhla s nepořízenou. Kamil vyhrál a ryбку zachrání. A Emička? Mohla na Kamilovi oči nechat, zamílovala se do něho a nakonec si ho i vzala.

J. Karásek, 9. ročník

STATEČNÝ ALÍK

To byla bouřka! Blesky zaplňovaly nebe a hrom burácel. A jak pršelo! Z potůčku se stala prudká řeka. Divoká voda strhla dřevěnou lávku přes potok.

Alík, chundelatý pes ze statku, na břehu rozvodněného potoka pozoruje kusy lávky na vodě. Vedle nešťastně pobíhá kočka Micka.

„Alíku, já musím na druhou stranu! Víš přece, že tam mám v houští schovaná tři kořata. Aby se jim tak něco stalo! Určitě už pláčou hlady!“

Ale Alík vrtí hlavou. „To nepůjde, voda je moc divoká, utopila by ses! Já tam půjdu místo tebe,“ nabízí Alík.

„K čemu bys tam byl?“ naříkala nešťastná Micka, „copak jim můžeš dát mlíčko?“

„Prosím tě, myslí, Micko! To víš, že ta mrňata nenakrmím. Přinesu ti je sem.“

Žbluňk! Alík hupsnul do vody a mohutnými tlapami pádluje na druhý břeh. Sotva vylezl z vody a pořádně se otřepal, uslyšel zoufalé mňoukání kořat.

„Nebojte se, vezmu vás za maminkou.“ Potom vzal do tlamy první kořatě a přeplaval s ním na druhou stranu řeky. Micka už neklidně pobíhala po břehu.

Teprve když Alík donesl poslední kořatě, se Micka uklidnila.

„Alíku, děkuji ti, nikdy ti to nezapomenu, jsi hrdina!“

Radek Drápela, 8. ročník

FIALOVÁ PASTELKA

Byla jedna fialová pastelka, a protože byla celá fialová, říkali jí Fialka. Jednou se Fialka rozhodla, že půjde do světa, ale nemohla, protože byla zavřená v pouzdře holčičky Barborky.

Dostat se ze zavřeného pouzdra není snadné, zvláště pokud nemáte ruce, ale Fialka to měla promyšlené. Barborka musela jít ráno do školy a pouzdro určitě bude potřebovat. „Musí psát, takže je musí i otevřít. Dočkám se,“ pomyslela si Fialka. Spokojeně se uvelebila v oddělení pastelek a snila o tom, jaké neuvěřitelné příhody zažije venku.

Ráno se Barborka chystala do školy. Byla pečlivá, všechno si překontrolovala, ale znáte to. Tisíckrát si věci nachystáte, a přece něco zapomenete. Přesně to stejné se stalo Barborce. „Snad jsem nic nezapomněla,“ říkala si, když zapínala aktovku.

Ale to se změnila. Všechno sbalila, to je pravda, ale pouzdro s Fialkou nechala doma.

Fialka potřebovala vymyslet plán, jak se dostat z pouzdra ven. Vymýšlela, vymýšlela, ale na nic nepřišla. Najednou slyší nějaký divný zvuk. Fialka byla vždycky ustrašená, moc se bála, a tak zavřela oči a tvářila se, že na světě vůbec není. Jak byla ráda, že se z divného zvuku nakonec vyklubala starostlivá maminka. „Jejda, Barborka tady zapomněla pouzdro!“ lamentovala maminka a otevřela ho.

Fialka byla šťastná, protože jí plán cesty do světa vyšel. A co všechno na svém putování zažila? O tom zase někdy příště...

Sabina Pánková, 9. ročník

LEDOVÁ PRINCEZNA

Byl tmavý večer, padal sníh a uprostřed lesa tancovala na zamrzlém rybníku Ledová princezna. Princezna byla nejkrásnější v zemi, proto měla moc a moc nápadníků. Měla také veliký ledový palác a spoustu peněz, ale přesto byla smutná.

Zjistila z jakéhosi vysílání, že se prý na Zemi začíná pomalu oteplovat. Zpočátku tomu nevěřila. „Vždyť u nás je jenom pořád zima, tak jak to, že se otepluje?“ Ale nedalo jí to a každý večer, než šla spát, nad tím přemýšlela.

Jednou ráno nechala své sluhy, aby po světě vyhlásili, že kdo zastaví oteplování, ten si ji může vzít za manželku. Přijelo hodně princů, ale žádný to nedokázal. Ledová princezna pomalu tála a umírala.

Po jedné večeri si šla sednout k oknu a dívala se ven. Najednou uviděla nějakého mladíka. Pozvala ho k sobě na čaj. Povídali si celou noc až do rána. Princezna mu řekla celý svůj příběh. Byla tak unavená, že usnula na křesle v hale.

Ráno, když se probudila, byla plná radosti. Vyběhla ven a zjistila, že už je u nich zase převeliká zima. Utíkala to povědět mladíkovi. Teprve pak se mladík přiznal, že je princ mrazu a vrátil v přírodě všechno do pořádku. V zimě bude zase zima a sníh a teplo bude jen na jaře a v létě.

Princezna potom splnila svůj slib, stala se princovou ženou a žili spolu šťastně až do konce života.

Dominika Rosová, 9. ročník

ČERVÍK A JABLÍČKO

Vysoko v koruně stromu, kde rostou ta nejchutnější jablíčka, se právě pohádal červík s jablkem. Červík celý rozzlobený se rozhodl, že už nechce bydlet na stromě s jablíčky a že se vydá hledat lepší domek. Po chvíli cesty byl unavený, šel se napít k jezírku a uviděl tam ovoce podobné jablku.

„Kdo jsi?“ zeptal se červík ovoce

„Já jsem grapefruit,“ odpovědělo ovoce.

„Mohl bych v tobě bydlet?“ zeptal se červík.

„Ano, samozřejmě, proč by ne.“

Ale když se červík zavrtil do grapefruitu, ucítil nepříjemně hořkou chuť a honem vylezl ven.

„Promiň, ale jsi moc hořký, tady já bydlet nemohu,“ Červík grapefruitu zamával a šel dál. Na druhé straně jezírka uviděl další zajímavé ovoce.

„Ahoj, kdopak jsi ty, můžu v tobě bydlet?“

„Já jsem citron, a jestli chceš, tak ve mně klidně můžeš bydlet.“ Červík se kousek zavrtil a přitom spolkl kousek citronu.

„Jé, to je kyselé,“ prskal červík, „promiň ale tady bydlet nemohu.“ Najednou z nebe hned vedle něj spadlo další ovoce.

„Ahoj, já jsem kokos,“ řeklo ovoce.

„Jé, ty jsi velký a takový pevný. Můžu v tobě bydlet?“ zeptal se červík. „Klidně, místa je tu dost.“

Červík se zakousl do kokosu a ulomil si zub.

„Promiň, ale jsi moc tvrdý.“

Červík si sedl na okraj jezírka, když k němu někdo zezadu přistoupil. A ono jablíčko! „Ahoj, červíku, moc mě to všechno mrzí, jestli chceš, můžeš bydlet zase u mě.“

„To víš, že chci.“ A tihle dva už se nikdy neopustili.

Jakub Nováček, 9. ročník

JAK ŠEL KOCOUR VINCEK NA JAHODY

Byl jednou jeden kocour, který se jmenoval Vincek. Myslel si o sobě, že všechno ví a všechno zná.

Proto si z něj čas od času udělal někdo legraci. Bylo před Vánocemi, všude hromady sněhu a kocour Vincek nevěděl, co dělat. Oblékl a šel se projít po vesnici. Před obchodem uviděl skupinku dětí, jak si vybalují jahody. Čerstvé jahody! Teď v prosinci! Vincek na ně dostal strašnou chuť. Neváhal, utíkal ke kamarádům a spustil:

„Jé ahoj, kde jste teď našli jahody? Jak vás tu tak vidím, tak jsem na ně dostal taky takovou strašnou chuť. Povězte mi, kde jste je natrhali?“

Děti se na sebe podívaly, trochu se zasmály a jeden kluk odpověděl: „No, my ti to klidně povíme, ale stejně si pro ně asi nepůjdeš.“ „Ale půjdu,“ škemral Vincek.

„No, tak dobře. Když myslíš... natrhali jsme je v lese, ale až za tím velikým kopcem, co je za vesnicí.. určitě víš kde, byl jsi tam s námi v létě stanovat.“ Vincek na nic nečekal. Věděl, že je to daleko, tak se ani nerozloučil a utíkal domů nachystat se na zítřejší den. Dnes už jít nemohl, to by se do tmy nestačil vrátit. A v tuto roční domu je tma velice brzy. Ještě vám musím něco prozradit. Vincek se totiž malinko, ale opravdu jen trošičku bojí tmy.

Doma si tedy nachystal teplé oblečení, rukavice, čepici, šálu a šel brzy spát, aby byl zítra v kondici. Ráno se pořádně nasnídal a vyrazil na předvánoční procházku. Když šel asi hodinku a půl, byl už konečně pod kopcem. S vidinou voňavých čerstvých jahůdek se začal drápat nahoru. Tlapky mu po namrzlém sněhu klouzaly, ale Vincek se nevzdával. Konečně byl na druhé straně. Utíkal k lesu, co mu nohy stačily. Ale jaké bylo jeho překvapení, když na mýtince před sebou uviděl jen bílý sníh.

Nevěřicně na to koukal. Potom začal hrabat všude kolem sebe. Nemohl uvěřit tomu, že by tu děti ještě včera natrhaly tolik jahod a dneska tu byl jen sníh a rampouchy visící ze stromů. Bloumal křížem krážem po lese a pořád věřil tomu, že se děti spletly, doufal, že přece jen jahůdky někde najde.

Když se ale začalo stmívat, celý smutný se vydal na zpáteční cestu. Domů přišel úplně potmě. Hned jak si dal něco na zub, lehl si do postele a v cukru letu usnul. Další den ráno se rozhodl, že půjde najít ty děti, co ho poslaly na tak dalekou cestu pro nic za nic. Opět seděly před obchodem. Jak uviděly unaveného Vincka, začaly se strašně smát. Vincek k nim nechápavě přišel.

„Čemu se smějete?“ zeptal se.

„Ty jsi byl opravdu včera na těch jahodách?“

„No byl, vy jste mi to místo ale museli říct špatně. Tam žádné jahody nerostly, byl tam všude jen sníh,“ pokračoval Vincek.

„Víš, Vincku,“ přerušila ho Klárka, „ony totiž v tuto roční dobu v našich podmínkách jahody nerostou. A vůbec ne v lese.“

„No tak, kde jste je teda vzali? Říkali jste, že...“

„To je právě to, my jsme ti lhali. Nevěřili jsme tomu, že bys šel takovou dálku, a už vůbec ne tomu, že bys nám uvěřil takovou hloupost.“

„No tak mi tedy řekněte, kde jste je včera vzali!“ zopakoval rozzuřený Vincek.

„No, koupili jsme si tady v obchodě balení mražených.“

Vincek nakonec vyrazil do obchodu taky, koupil si za pár korunek mražené jahody a doma si je hezky v klidu snědl. Jen mu bylo trochu lito, že dětem naletěl a že šel tak daleko zbytečné. Byl to zkrátka starý trumbera.

Kateřina Karásková, 8. ročník

JAK TO JEŽÍŠEK MÁLEM NESTIHL

Jako každý rok kolem 30. listopadu si lidé začínali vzájemně přát hezké svátky. Napekli cukroví, pouštěli si koledy a zdobili celý dům. Děti posílaly Ježíškovi dopisy, ve kterých žádaly o nejnovější panenky, autíčka, stavebnice a další hračky.

Ježíšek se však ve svém paláci na obláčku jen válel a pojídal cukroví, které mu děti s přáním hezkých Vánoc poslaly. I skřítkové v dílnách na dárky jen drbali fotbal a řešili údajný konec hudební skupiny Rolnička. Dopisy se hromadily v poště, ale nikoho to nezajímalo. Všichni se jen nudili a lenošili.

„Ježíšku! Za tři týdny už budou Vánoce a ty jsi ještě nezačal s otvíráním dopisů, skřítkci se válí u televize a dopisů pořád přibývá! Jak to chceš stihnout? A co děti, které si píší o dárky?“ nazlobeně volala Ježíškovi královna zimy Sněhulka. „Urychleně začni s výrobou hraček, nebo tě vyženu a na tvé místo nastoupí Santa Claus!“

Ježíškovi se nechtělo nic dělat. Chtěl si jen hrát a číst, ale nechtěl o svou práci ani o skřítky přijít. V dnešní době nezaměstnanost stoupala a Ježíšek si nedokázal představit, jak sedí za pokladnou v supermarketu. Rychle vstal, vyběhl na věž a zazvonil velkým zvonem. Všichni skřítkci se lekli, ale byl to jasný signál, že práce začíná. Začali rychle vyrábět oblečky na panenky, kolečka k autíčkům, tisknout pohádkové knížky a plnit další dětská přání. Ježíšek seděl uprostřed hromady dopisů a počítal, kolik je potřeba udělat dárků. Připadalo mu, že to nestihnou. Opravdu zbývaly jen tři týdny na výrobu dárků pro miliony dětí. Co si jen počnou?

Pracovali od rána do večera a spát chodili až po Večerníčkoví. Ráno vstávali už hodinu před ranní pohádkou a ani nestíhali pořádnou snídani. Už udělali a zabalili hromadu dárků, ale jako by přáníček s dalšími árky neubývalo. Spíš se zdálo, že jich pořád přibývá. Některé děti totiž nechaly psaní dopisů na poslední chvíli.

Byl den před Vánoce a Ježíška navštívila královna Sněhulka.

„Ježíšku, jsem ráda, že se tak snažíš, ale do Vánoc to nemůžeš stihnout.“ Ježíšek byl strašně smutný, nechtěl odejít z paláce dárků.

„Protože vidím, jak se snažíš, tak jsem ti na pomoc někoho přivedla,“ pověděla mu. Mávla kouzelnou hůlkou a vyčarovala tisíce malých veverek. Každá měla na sobě pracovní plášť a pracovní brýle. Hned se daly do práce. Z hromady nesplněných přání rychle ubývalo. Ježíšek rozvážel dárky a všechno se stihlo.

Od té doby Ježíšek nikdy nelenoší a začíná s výrobou dárků radši už na začátku října.

Radka Matyášová, 8. ročník

O NAPRAVENÉM AUTÍČKU

Žilo bylo jedno moc zlobivé a moc namyšlené, ale také moc hezké autíčko. A to autíčko pořád provádělo různé neplechty: porušovalo předpisy, bylo pyšné a na ostatní zlé. Posmívalo se ostatním, že jsou staří, rezaví a ušpinění.

Jednoho dne při jeho obvyklých lumpárnách spadlo ze stráně do rozbahněného potoka. Zlobivé autíčko se snažilo dostat zpátky na břeh, ale nešlo mu to, protože mu hrozně podkluzovala kola. Nakonec v blátě uvízlo docela. Autíčko začalo nejprve nadávat a zlobit se, ale nakonec zoufale volalo o pomoc a prosilo každého, kdo šel okolo, aby mu pomohl ven na břeh.

Nemusím říkat, že všichni jeho prosby odmítli i přes to, že se autíčko omlouvalo a slibovalo, že se polepší. Nebylo mu to nic platné, muselo čekat dlouho, opravdu dlouho, snad by se dalo říct celé věky. Po dlouhé době, když už autíčko přestalo věřit, že se najde někdo, kdo mu pomůže, se objevili tři pánové s obrovským tahačem. Řekli, že autíčku pomohou a vytáhnou ho, pokud jim slíbí, že se změní a bude pro ostatní užitečné. Autíčko jim to opravdu slíbilo.

Od té doby se z něj stalo to nejhodnější a nejhlavnější autíčko, které každému rádo pomohlo.

František Zýka, 6. ročník

ZELENÁ KARKULKA

Bylo nebylo za devíti horami na kraji lesa stála chaloupka. V té chaloupce žila maminka s dcerou, které říkali Zelená Karkulka, protože nosila zelený klobouček.

Jednoho dne poslala maminka Zelenou Karkulku k babičce s obědem. Babička žila na druhém konci lesa v domově důchodců. Když se Karkulka vydala na cestu, hned za druhým stromem vyskočil z houští loupežník Sarka Farka. Byl velice zvědavý, kam Karkulka nese ty skvělé dobroty. Karkulka poučená od maminky dostala strach a raději loupežníkovi namluvila, že jde do domova důchodců za nemocným dědečkem. Sarka Farka se zeptal na cestu, aby mohl dědečkovi ty dobroty sníst, ale protože špatně poslouchal, vydal se tou nejdelší cestou.

Karkulka zatím dorazila k babičce a hned jí vyprávěla, co se jí cestou stalo. Babička zavolala kouzelným telefonem svému příteli, který byl vysloužilý námořník, a společně čekali, až loupežník dorazí. Loupežník zaklepal na dveře, vtom se na něj námořník vrhl, pořádně ho svázal a teprve pak se začali radit, jak ho potrestají. Babičku hned napadlo, že domov nemá žádného správce a loupežníka by práce mohla potrestat.

Loupežníka práce hned nebavila, ale později se polepšil a snažil se, aby vše bylo, jak má být...no a tak si tam tak žili, a jestli neumřeli, žijí tam šťastně až dodnes.

Radim Pavlík, 6. ročník

TŘI OŘÍŠKY PRO POPELKU O 50 LET POZDĚJI

V jednom domově důchodců žila Popelka, její stará macecha a nevlastní sestra Dora. Popelce bylo kulatých 80 let, maceše 99 a sestře 76. Popelka musela maceše otročit, drhla podlahy, myla záchod, nebylo to jednoduché, byla chudák po operaci kyčelního kloubu a taky o francouzských holích.

Jednoho dne vyrazily macecha s Dorou do lékárny na velké nákupy a Popelka měla volný den.

Rozhodla se, že si půjde trochu trsnout do místního klubu. Přijela do klubu endoprotéz a koupila si lístek do tomboly. Hlavní výhrou bylo GS condro forte a taky Tena lady. Tombola, jak má být!

Sedla ke stolu za svými kamarádkami a popíjela víno. Najednou se před ní objevil pohledný „mladík“ a požádal ji o tanec. Zrovna hráli její oblíbenou písničku Co jste hasiči, co jste dělali? Popelka si užívala tance, ale ne na dlouho. Hned po refrénu si uvědomila, že macecha už musí být doma.

Nestihla se ani dědulovi představit, jak měla naspěch. Při útěku z klubu jí však vypadla z pusy protéza. Nebyl čas se pro ni vracet, tak ji Popelka raději oželela. Dědula pajdal za ní, sice ji nestihl, našel však její zubní protézu.

Když Popelka dorazila domů, macecha se hned ptala, kde nechala zuby. Popelka zašišlala, že tak usilovně drhla záchod, až jí tam ty zuby spadly.

Asi měsíc se Popelce o dědulovi zdálo, a tak se rozhodla, když nikdo nebyl doma, že opět zajde do klubu. Stěží vylezla na barovou stoličku.

Po chvíli vešla do klubu parta dědků. Mezi nimi byl i Popelčin vyvolený, který držel její polorozpadávající se protézu. Došel až k ní a požádal ji, aby si zkusila zuby nasadit.

Popelka se ho zeptala, jestli je protéza pořádně umytá, protože si doma na plazmové TV přečetla informaci o šířící se žloutence.

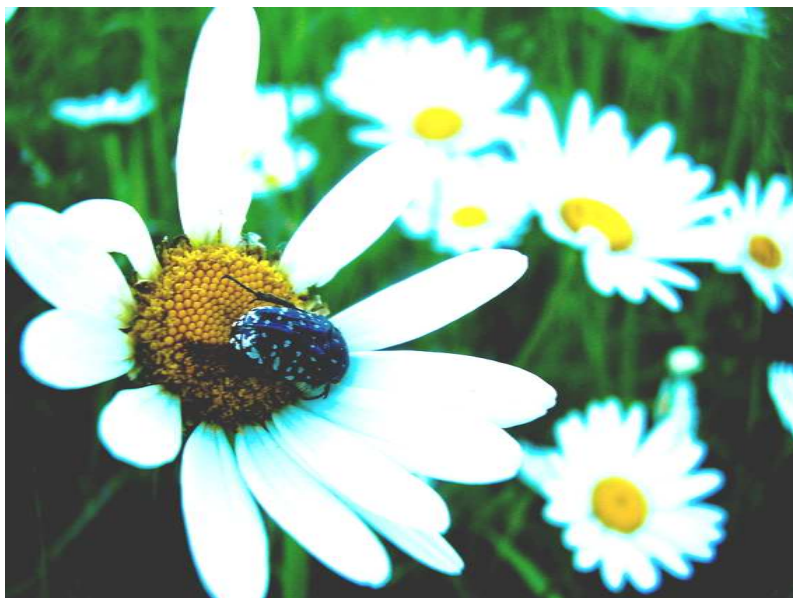
Popelce padly zuby do huby jako ulité.

Dědula zvolal: „Jupíiiiiiiiiiiiiiiii!“

Popelka se lekla, až spadla z barové stoličky, a zlomila si tentokrát druhý kyčelní kloub.

Zazvonil zvonec a neobvyklé pohádce je konec.

Karolína Nováková, 7. ročník

20 LET POTÉ - CO SE STALO S POHÁDKOVÝMI HRDINY

Nejdříve vám, milé děti, povím, co se stalo Rumcajsovi. Z Rumcajse je teď podnikatel, koupil si celý les Řáholec i s přilehlými městy. Paní podnikatelová, dříve známá jako Manka, si teď žije jako v pohádce. Zajde do fitka, do solárka, prostě pohoda. Jejich syn Cipísek ale našel zalíbení v alkoholu. Ze závislosti se teď snaží dostat v protialkoholické léčebně. Tak takhle si teď žijí Rumcajsovi.

Bob a Bobek:

Z těchto dvou jsou dnes kouzelníci, kteří vystupují v Las Vegas. Vloni si řekli své ano u oltáře.

Křemílek a Vochomůrka:

Před třemi roky vedl Křemílek ozbrojené přepadení jedné z poboček České spořitelny, za což dostal osm let natvrdo. Vochomůrka se s tím psychicky nevyrovnal a začal užívat drogy, v současnosti má za sebou mnoho pokusů o sebevraždu, naštěstí se z toho vždycky dostal.

Krteček:

Krtečkovi neznámý pachatel ukradl jeho kalhoty s kapsami. Tento zážitek ho ovlivnil na celý život, proto se z něho stal strážce zákona. U policie je již 12 let.

Rákosníček:

Je z něho hvězdář a potápěč, právě před týdnem se vrátil z Korálových útesů poblíž Austrálie.

Jakub Nováček, 8. ročník

ZELENÝ TRPASLÍK

Byl jednou malý trpaslík a ten bydlel v domečku v lese. Domeček měl tvar houby. V houbě měl na stolečku velkou kouli a ta mu ukazovala, pokud se dělo něco špatného. Zelený trpaslík právě přišel domů a koule mu ukazovala, že se děje něco špatného. Zelený trpaslík se lekl a říká, co se děje? Jde se kouknout, co se děje, a koule mu říká: „Tvůj kamarád, červený trpaslík, chce jít do moře a pod ním je žralok.“ Zelený trpaslík se lekl a přemýšlel, jak odlákat žraloka. A přišel na to- vzal maso, nasedl na člun a začal házet maso do vody. Tím odlákal žraloka a ten plaval za masem. A zelený trpaslík udělal další dobrý skutek.

Filip Svoboda, 1. ročník

O MAKOVÉ PANENCE A EMANUELOVI

Byla jedna chaloupka a v ní bydlel motýl Emanuel a Maková panenka. Jedné noci Maková panenka běžela před chaloupku a volala: „Motýle Emanueli!“ Motýl Emanuel to uslyšel a volal taky : „Maková panenko, ztratil jsem se!“

„A kde ses ztratil?“zavolala Maková panenka.

„V makovém poli!“

„A v jaké části?“

„Uprostřed!“

Maková panenka si nevěděla rady, ale šla do makového pole, našla ho a řekla mu: „Pojď za mnou.“ A tak šel Emanuel za Makovou panenkou, oba dva se našli, domeček se taky našel a oba dva se uložili do svých postýlek

Kristýna Suralová, 1. ročník

JAK RÁKOSNÍČKOVI ZKŘÍŽIL CESTU KŘIŽÁK

Jednou, protože bylo hezky, si Rákosníček řekl:

„Si vyrazím na kole.“

Jel a jel, ale vtom před něj skočil pavouk Křížák.

„Hele,“ říká Rákosníček, „pane Křížáku, běžte si svou cestou! Já jdu taky svou cestou.“

Křížák se slabě zachechtal, pak řekl: „Jdu do vašeho rybníka. Chci si tam udělat domeček.“

„Jo, tak to je v pořádku,“ řekl Rákosníček.

Když ale Křížák odešel, Rákosníček to teprve pochopil.

„Ale to znamená....“ Rychle spěchal k rybníku Brčálníku. Jel a jel, zastavil a co nejrychleji skočil do vody, ale nedopadl úplně na hladinu. Pomyslel si: „Proč se tak houpu?“

Koukl pod sebe a vidí, že dopadl na pavučinu. Přišel k němu Křížák. Už chtěl Rákosníčka sníst, ale pavučina byla tenká a Rákosníček se propadl.

Viděl, jak všechny ryby jsou chycené do sítí, a řekl: „Jestli toho nenecháš, celý rybník mi zmastíš.“

A pavouk Křížák na to: „Mně je to jedno.“

„Hele, pane Křížáku! Pavučiny si můžete dělat všude, ale tady ne!“

„Já jsem si vybral tento rybník,“ chechtal se Křížák.

„Jestli chceš pavučinu, tak ti ji dám!“ Rákosníček poprosil ještě jednu rybu o pomoc a společně Křížáka ovázali pavučinami, aby se z ní už nedostal.

Lukáš Cabejšek, 1. ročník

O CHYTRÉ ŽELVĚ

Zajíc, medvěd, lišák a želva byli dobří kamarádi. Jednoho dne se ale zvířátka začala dohadovat, co kdo dokáže.

Zajíc se chlubil: „Já běhám nejrychleji ze všech.“

Medvěd zabručel: „Ale já jsem ze všech nejsilnější.“

Lišák říká: „No, já jsem ze všech nejchytřejší.“

Želva se zamyslela a řekla: „Já jsem silnější než medvěd.“

Všichni se dali do smíchu. Želva byla sice malá, ale velmi mazaná a rozhodla se, že všechny přelstí.

Domluvili se, že se budou přetahovat. Želva vzala konec silného lana a šla s ním na břeh říčky. Medvěd vzal druhý konec lana a šel i s kamarády do lesa. Mezitím želva skočila do vody a uvázala lano kolem kořenu pod vodou.

„A teď tahejte,“ zavolal lišák. Medvěd slabě zatáhl za lano, myslel si totiž, že hned vyhraje. Ale nic se nestalo, lano se ani nepohnulo. Zabral tedy silněji, ale zase nic. A tak si hodil lano přes ramena a táhl ze všech sil. Ostatní to chvíli sledovali a pak mu raději šli pomoci. Nakonec táhli zajíc i lišák, ale lano se nepohnulo.

„Už toho nechte,“ zavolala želvička. Když uslyšela, že kamarádi přicházejí, rychle odvázá lano a sedla si na břeh.

„Docela jste se snažili,“ řekla želva a usmála se. Věděla, že všechny přechytračila.

Martin Vrba, 6. ročník

MRAVENEC A LIŠKA

Jednou potkal mravenec na lesní cestě lišku. Liška povídá: „Ahoj, mravenče, velice by mne zajímalo, jak někdo tak malý jako ty může stavět mraveniště.“

„Víš, milá liško, my si práci rozvrhneme a nespěcháme s ní. Každý malý mravenček pomáhá. Zdá se, že pracujeme pomalu, ale zato kvalitně.“

Liška se ušklíbla: „Víš co, mravenče, vsadíme se. I když budu stavět já sama, určitě mraveniště postavím první.“ „Jak myslíš, liško, uvidíš ale, že my budeme hotovi dřív.“

Jak se domluvili, tak se také stalo. Liška začala stavět hned, nic si neplánovala. Také se jí vůbec nedařilo, mraveniště stále padalo. Ale dá se tomu vůbec říkat mraveniště? Před liškou byla stále jenom hromada jehličí. Liška mraveniště postavit nedokázala, protože příliš spěchala.

To mravencům se dařilo lépe. Práci si pořádně naplánovali a nespěchali s ní. A skutečně se zapojili všichni mravenci. Jak se dalo čekat, liška prohrála. Liška mraveniště postavit nedokázala, protože příliš spěchala a nic si neplánovala. Inu, neříká se nadarmo „Práce kvapná, málo platná.“

Aneta Dvořáková, 6. ročník

VYCHYTRALÉ MORČE

Jednou zrána šlo morče Johanese na procházku po vesnici Hrabalově. Byl krásný slunečný den. Najednou ho zastaví dva lišáci. „Co potřebujete, pánové,“ zeptalo se morče. „Zaměstnáváme zvířata, co nemají nic na práci.“

Dál se na nic neptali, odvedli Johanese na kopec a potom mu nařídili pracovat. Měli tam několik týdnů rozestavěnou chatu, ale do dokončení stavby se jim už moc nechtělo. „Morče by to mohlo vyřešit za nás. Chata bude, a bez námahy!“

Morče jejich záměr prokouklo, a tak když odešli, zavolalo 12735, což byla zvířecí policie. Když se konečně dovolalo, a nebylo to jednoduché, zanechalo na záznamníku vzkaz, kde je mají zachránci hledat.

„Než mě najdou, musím předstírat, že se nic neděje.“ Dalo se tedy do práce, co kdyby se tady v okolí skrývali lišáci.

Po 5 minutách ale morčeti došly síly a muselo odpočívat. Vtom z křoví vyletěli lišáci a jeden z nich už z dálky huláká: „Jak to že nepracuješ, ty ulejšváku!“

Druhý volá: „Jo, a taky jsme tě viděli telefonovat, ty uličníku. Za tohle budeš pykat.“

Teprve teď se do toho vložilo morče: „Ale proč? Za co?“ Lišáci mlčeli. Věděli, že se musí nepohodlného svědka zbavit. Chytili morče, svázali ho do pytle a rychle s ním pelášili k rybníku. Jak jistě víte, morče neumí plavat.

Když lišáci doběhli k rybníku, neváhali a morče hodili do vody. „Pomóc, pomóc! Pomozte mi někdo!“ volalo morče. Nikdo ale poblíž nebyl. Když už málem šlo ke dnu, přiběhla Hafinka, poručík zvířecí policie, a morče zachránila. Opravdu na poslední chvíli, morče jen tak tak uniklo smrti. Pak přiběhla skupinka vlčáků a odvedla ty dva darebáky k veliteli - boxeru Ferdovi. Lišáci museli za trest do studeného rybníka.

Rudolf Němec, 6. ročník

ODYSSEOVA ZASTÁVKA NA OSTROVĚ HIOS aneb Co Homér nenapsal

Odysseus se neúprosně blížil k ostrovu Hios. Pro své námořníky chtěl odpočinek, tak dal rozkaz k vyloďení. Nahoře na kopci uviděl malou věž. Jeho povaha dobrodruha ho lákala, aby vyšel se svou skupinou nahoru. Cesta byla namáhavá, proto se v půli kopce usadil na kámen. „Auuu, já mám ale poškrábaný nohy, ó můj bože, co budu dělat?“ Najednou uslyšeli divný zvuk. Jako kdyby někomu kručelo v břiše.

„Nenažranci! Štíhlá linie vám nic neříká, co?“

„To není nikdo z nás,“ bránili se námořníci.

Na dohadování už bylo pozdě, během putování si totiž ani jeden nevšimli, že jsou na hřbetě obrovské lesní obryně. Obryně byla návštěvou na svém hřbetě vyděšená, a proto začala nespoutaně poskakovat. Kroky námořníků ji totiž lechtaly. Námořníci začali jeden po druhém z jejího hřbetu padat na zem a do moře. Odysseus se zbývajícimi členy skupiny se chytl kmene stromu. Potom Odysseus po kmeni vyšplhal obryni ke krku. Odrazil se a přes ušní lalůček se vyhoupl do jejího ucha.

„Slyšíš mě? Vidíš mě?“ řval Odysseus přímo v uchu. Obryně se zalekla a nechápala, co se děje. O tom ostatně svědčil i výraz v její tváři.

„No fuj, ty máš zalepený uši! A neoholený nohy, jak koukám, to se chystáš na zimu nebo co?“

To obryně už nevydržela a začala si tlouct kamenem do hlavy. Tloukla tak silně, až se z toho chuděra sesypala na zem.

Námořníci odkráčeli s Odysseem v čele zpět k lodi a spokojeně odjeli.

Michaela Škrabalová, Veronika Neuwirthová, 9. ročník

ODYSSEUS NA RHODOSU

Vyhublý Odysseus se už několik týdnů pořádně nenajedl. Během posledních pár dní slupl jen několik malých rybek, které spíš náhodou uvízly v jeho sítích. Pomalu ho opouštěly síly, stejně jako byla mnohem slabší jeho posádka.

V noci přišla nečekaně silná bouře. Oslabený Odysseus nezvládl přistávací manévr a narazil do skalnatého břehu ostrova Rhodos. Jeho loď se roztříštila o skaliska, část posádky zmizela ve vlnách a Odysseus jen tak tak, že si zachránil holý život. Velmi brzy ráno se vydal prozkoumat pobřeží ostrova. Chtěl obstarat nějaké jídlo pro zbývající posádku a zajistit materiál na stavbu nové lodi. Domov se mu opět vzdálil.

Vydal se tedy po úzkém útesu. Každou chvíli hrozilo, že mu podklouzne noha a zřítí se do moře. Vycházející slunce osvětlovalo pobřeží, skály přecházely v přívětivější krajinu a Odysseus brzy narazil na první strom.

Les houstl. Odysseus nejprve lesem procházel, později se prodíral. Vzdušné kořeny se plazily po zemi a místy se zdálo, že se snaží Odyssea chytit. Otáčely se mu kolem nohou. Chůze lesem byla těžší a těžší. Kořeny se mu ovíjely kolem celého těla, teď už věděl, že jsou opravdu živé a chtějí mu ublížit. Povalily ho na zem a svíraly tak, že nemohl ani dýchat. Najednou vidí těsně nad sebou ohromný květ, který se blížil k jeho obličejí. „Sbohem, Penelopo!“ loučil se už Odysseus se životem. Nevěřil, že by ho něco mohlo zachránit.

Najednou se z lesa vynořil lesní muž, asi metr vysoký a celý porostlý mechem. Přesekl stonek květu. Kořeny okamžitě Odyssea pustily a on byl zase volný. Lesní tvor vyvedl Odyssea z nepřátelského lesa, dal mu dostatek dřeva na stavbu nové lodě i potravu pro posádku a Odysseus se mohl znovu vydat na cestu domů.

Eva Laušová, Kateřina Pejchalová, 9. ročník

ODYSSEUS NA OSTROVĚ SERIFOS

Ithacký král Odysseus ztroskotal na ostrově Serifos. „Docházejí nám proteiny, šéfe. Co budeme dělat?“ kňučela posádka.

Odysseus se musel zamyslet. Myslel tři dny v kuse, až mu nakonec celá posádka zemřela hlady. Nebyl ušetřen ani kuchař, ten ale zahynul na prasečí chřipku.

Z Odyssea se po několik následujících týdnů stal kanibal. Vydatná strava se podepsala na jeho postavě, stal se z něj dvoumetrákový tloušťík.

Byl sám a před ním dvacet metrů vysoký skalnatý útes. Ostrov ale nebyl tak pustý, jak na první pohled vypadal. Ve skále objevil Odysseus zabudovaný výtah. Nastoupil do něj, zmáčkł nejvyšší patro a rozjel se. Jeho váha vykonala své, výtah se v polovině zasekl a odmítl pokračovat v cestě. Odysseus volal o pomoc.

Po dvou dnech přiběhl jakýsi černý tvor, který ho vytáhla nahoru a vysvobodil. „Kdo jsi?“ zeptal se Odysseus.

„Tvůj nový kamarád,“ na tvorečkovi bylo vidět, že je rád, když vidí dalšího člověka.

„Jak se jmenuješ? To je vlastně jedno, budu ti říkat Neděle, protože je sobota,“ uzavřel vyptávání Odysseus. „Já jsem Odysseus. Nemáš nějaké jídlo?“

„Mám tady jen jeden druh jídla, zkus to, je to moc dobré,“ podstrkoval Neděle Odysseovi jakousi rostlinu.

„Dobrá,“ pochvaloval si Odysseus, „prosím přidat.“

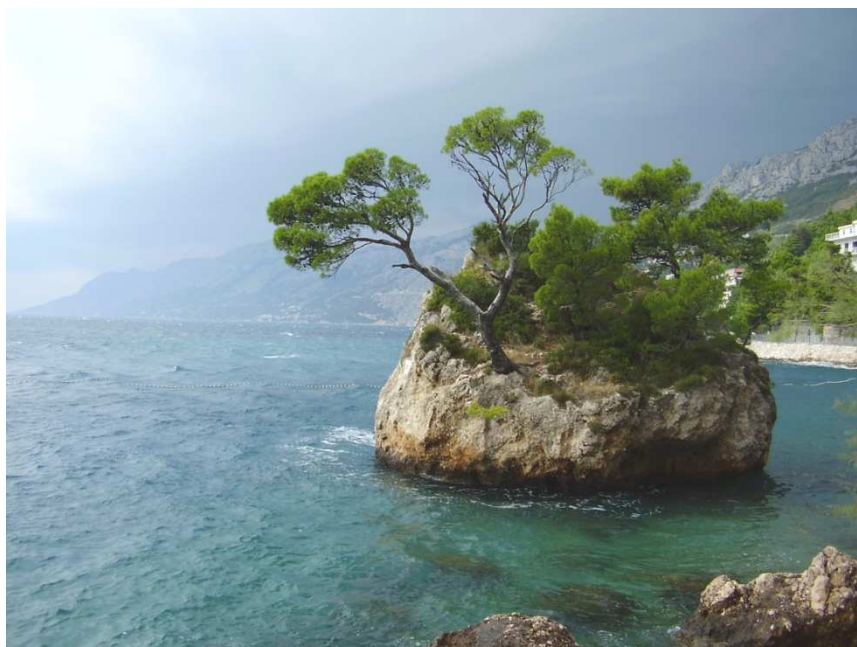
Najednou pohoda skončila. „To je naše pole,“ vykřikovaly znetvořené bílé nestvůry, které se vynořily všude kolem. Byly to zlé Sirény.

„Pojď si s námi zazpívat,“ lákaly Odyssea blíž ke kraji propasti. „Musíme se s nimi utkat v boji,“ volal Neděle, aby překřičel zpěv Sirén.

Odysseus měl ale problémy udržet rovnováhu, potácel se mezi Sirénami a snažil se něčeho zachytit. Zakopl a při pádu se chytil obrovských ňader nejbližšího protivníka. Netušil, že je to nejzranitelnější část těla zlé příšery a že ji takto snadno porazí. Neděle se k Odysseovi přidal a brzy bylo po boji.

Společně potom opravili loď, vyměnili si maily a Odysseus se mohl vydat vstříc novým dobrodružstvím.

J. Bureš, J. Nováček, T. Sýkora, 9. ročník

ODYSSEUS NA OSTROVĚ PAROS

Odysseus, štíhlý, sebevědomý muž malého vzrůstu, se plavil k ostrovu Paros, který byl už téměř na dohled. Celá posádka si chtěla konečně odpočinout na pevnině. Za sebou měli dlouhou a únavnou cestu a všichni se těšili na pevnou půdu pod nohama. Opatrně propluli mezi dvěma nebezpečně vyhlížejícími skalnatými útesy, které trochu připomínaly obrovská chodidla. Spustili kotvu a připravovali se na vylodění. Co se ale nestalo!

Kotva se utrhla a padala ke dnu. Najednou se zvedly vlny, které si s Odysseovou lodí pohrávaly jako se skořápkou ořechu. To, co se jevilo jako chodidla, opravdu chodidla byla! Obr, který dosud klidně odpočíval u břehu a hověl si v mělké vodě, dostal kotvou přímý zásah (zkuste si domyslet kam), vyskočil a řval bolestí. „Je s námi konec,“ stihl si Odysseus pouze pomyslet. Události nabraly rychlý spád.

Obr mlátil kolem sebe a snažil se zasáhnout některého z námořníků, kteří ve strachu před ním naskákali do moře. Využil i své kouzelné moci a oživil vodotěsného plyšového medvídka, se kterým chodil každý večer spát. Medvěd zuřivě bránil svého pána, vytrhl se obrovi z ruky a vrhl se na Odyssea. Kousl ho do nohy a nakazil zákeřnou chorobou, které se později začalo říkat medvědí chřipka.

Odysseus se před očima začal měnit v chlupatého medvěda. Chudinka Penelopé!

M. Lépešová, K. Nováková, A. Pelcová, 9. ročník

HALLOWEENSKÝ PŘÍBĚH

Jednoho krásného dne nám přišel dopis, že jsme vyhráli vstupenku do strašidelného domu. Bylo to na svátek Halloweenu.

Když nastal ten den, začali jsme se balit na cestu. Strašidelný dům se nacházel kousek od Jihlavy, tak jsme to měli celkem blízko. Měli jsme zamluvený hotel na tři dny, abychom si mohli prohlédnout i jiná místa v okolí.

Po příjezdu na místo jsme se ubytovali. Strašidelný dům byl nedaleko našeho hotelu a už z dálky vypadal hroznivě. Byl jsem moc zvědavý, jak to v tom domě bude vypadat. Hned jsme se tam vydali.

Hned první, co nás vyděsilo, bylo sedadlo ve tvaru lebkky. Po dosednutí se sedadlo rozjelo. Všichni jsme začali křičet, protože nad námi vykoul kostlivec se sekrou. Byl jsem dost vyděšený. Po chvíli se sedadlo zastavilo a my jsme tušili, že na nás něco vybafne, ale nevěděli jsme, z které strany. Vyskočil na nás bezhlavý rytíř, to už jsem se chytl bratra. Znovu se sedadlo dalo do pohybu. Doufal jsem, že jsme na konci, ale nebylo tomu tak. Zdálo se nám to nekonečné. Nakonec jsme se konce dočkali.

Bylo vidět i na mém bratrovi, že je rád, že je konec. Oba jsme si oddychli. Další dny jsme si o tom domě vyprávěli a moc jsme se smáli.

Lukáš Pachel, 7. ročník

STRACH DOSTIHNE I TEBE!

Jednou byla tma a Mary šla k hrobce své babičky, chtěla totiž vyvenčit svého pejska Maxe. Najednou pejsk snědl něco bílého, vypadalo to jako oko, pomyslela si Mary.

Najednou se jí vodítko vytrhlo z ruky a Max utekl někam do křoví. Mary chodila po celém hřbitově a hledala ho. Najednou uslyšela hlasité mlaskání, myslela si, že je to její pes, ale viděla ducha se strašidelným obličejem, jak jejího psa Maxe žere. Mary se tak vyděsila, že vyjekla strachem, že se jí také něco hrozného stane, ale duch ji viděl i slyšel... Mary rychle utíkala domů, aby to oznámila sestře a její dceři, ale ty si z ní dělaly legraci. Ráno se probudila v divné místnosti. Ona se totiž probudila v hrobce, ale to jí trochu nedocvaklo... Najednou zjistila, že je v hrobce a že má krvavé ruce a hnilobu na nohách. Zjistila, že je Krvavá Mary!

...

Přesně po deseti letech se její sestřenici, které bylo 25 let a jmenovala se Lenka, stalo něco hodně divného a její rodině taky. Večer šla domů z práce a najednou uslyšela hlasy: „Zabij je! Zabij je!“ Hrozně se vyděsila a utíkala domů. Po roce se raději přestěhovali do nového domu. Po delší době se dozvěděli, že se v jejich novém domově kdysi stala hromadná vražda! Ale už se nemohli přestěhovat, tak tam s odporem zůstali. Jednoho dne se šla Lenčina dcera projít a už se nikdo o ní nikdo nikdy nedozvěděl. Lenka byla moc smutná. Jednou se jí v noci chtělo na záchod, bylo pár minut po půlnoci, a najednou svoji dceru uviděla ... měla krvavý obličej, přes něj vlasy...Lenka se strašně vyděsila a omdlela. Ráno ji našli mrtvou.

Lucie Mannová, 7. ročník

MSTA

Na tmavém místě nedaleko hřbitova stál starý dům. V něm bydlela stará paní.

Jednou, když byla noc, slyšela divné zvuky. Vstala a podívala se z okna, ty zvuky šly z hřbitova... Babička se lekla, protože měla strach. Viděla tmavý stín, jak vylézá z hrobky.

Ráno to vysvětlovala sousedům a soused, který tam bydlel od narození, jí říkal, že na hřbitově řádí duch krvavé Mary. Babička byla ale odvážná a šla na hřbitov.

Doopravdy tam našla hrob Mary Periklesové, bylo to poctivé děvče, které někdo v mládí zabil a které se teď mstí. Prý si nedá pokoj, dokud nezabije tolik lidí, kolik let měl její vrah. Mary dříve bydlela jen o dvě ulice dál a její vrah, který ji zabil, bydlel ve starém domě, zrovna tam, kde bydlela babička. Babička se znovu vyděsila.

Byla už skoro tma, tak šla domů, po chvilce usnula ve svém pokoji. Náhle ji probudily skřípavé zvuky, jako kdyby někdo otevíral dveře. Viděla Mary, jediné co Mary řekla, bylo: „Dobrou noc“.

Babička zemřela. Ráno ji našli sousedi. V nemocnici usoudili, že zemřela na infarkt. Ale sousedi si mysleli své...

Jakub Jícha, 7. ročník

TA NÁHODA, KDYBY...

Nikdy jsem neměla ráda zvířata. Z kočky padaly chlupy, ptáci pořád cvrlikali a křeček běhal pořád dokola na tom kolečku. A psi? Psy jsem přímo nesnášela. Štěkali, vrčeli a pořád chtěli chodit na procházky.

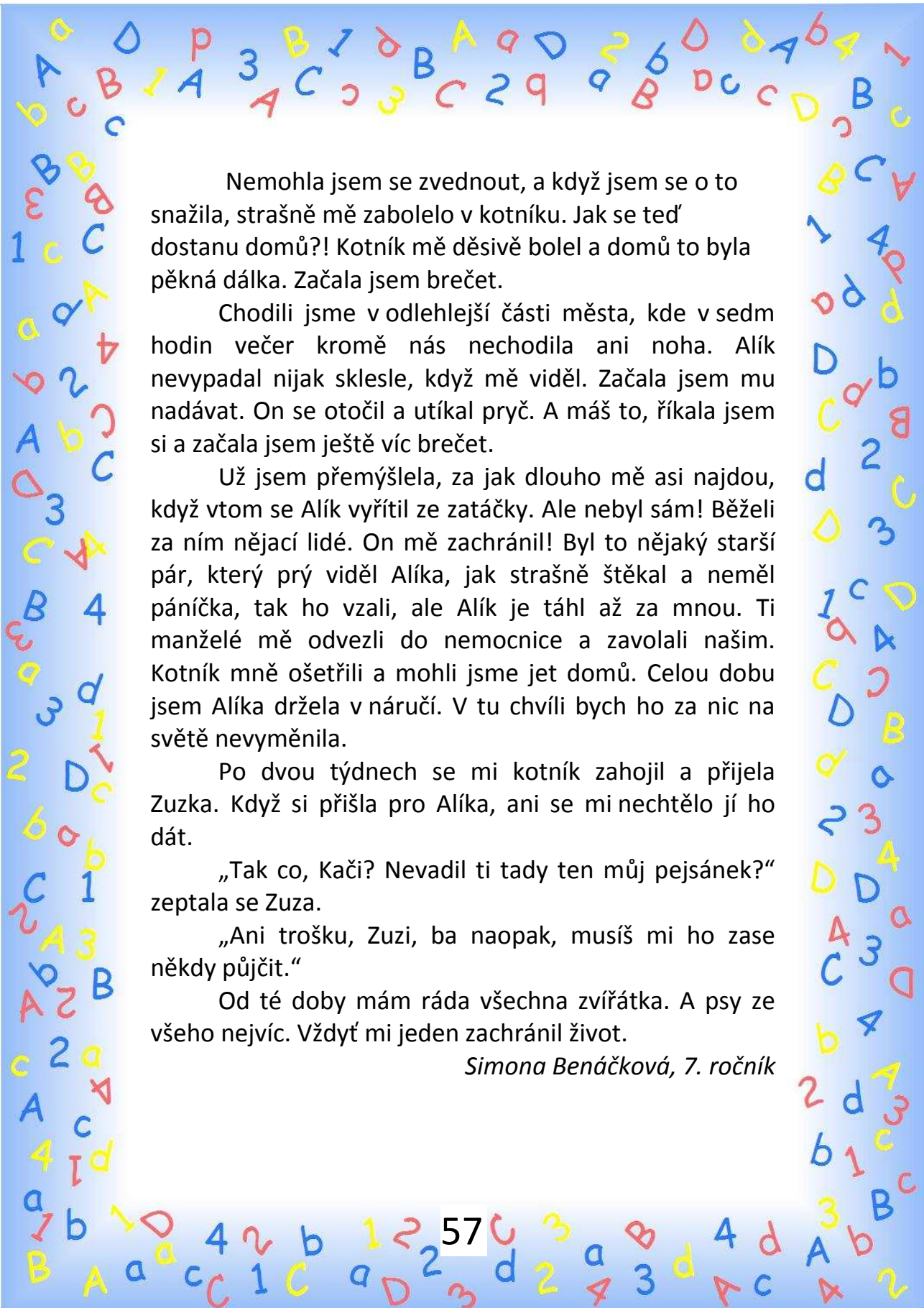
Moje kamarádka Zuzka byla naprostý opak. Milovala všechna zvířata. Dokonce měla doma psa! Byl to ohromný vlčák s typickým psím jménem Alík.

Jednou večer jsem seděla doma u televize. Ven se mi ani za nic nechtělo, protože už od rána hustě sněžilo, byla námraza, foukal silný vítr a všechny ty nepříjemné věci, co přijdou, když začne zima. Vtom někdo zazvonil. Byla to Zuzka se svým čtyřnohým „mazlíčkem“. Brečela a říkala něco, že její dědeček měl infarkt a že tam s rodiči musí hned odjet a jestli bych jí nepohlídala psa. Prý „jen“ na dva týdny. Vůbec se mi do toho nechtělo, ale Zuzka mě nakonec svým pláčem přesvědčila. Tak jsem si Alíka převzala i s granulemi a jeho pelíškem! Rodičům to nevadilo. Se Zuzkou se znali odmala takže...

Už po dvou dnech jsem své velkorysosti začala litovat. Každovečerní procházky s Alíkem byly naprosto nepřestavitelné.

Jednou, když jsme byli s na procházce, začalo hrozně sněžit, ale vločky hned roztály, takže to vypadlo, jako kdyby přelo. Alíkovi se to asi líbilo a utíkal rychleji než obvykle. A já za ním. Bylo to peklo, ale co přišlo, bylo ještě horší.

Alík nabral ohromné tempo, které jsem nestíhala, zakopla jsem a upadla. Začala jsem nadávat a křičet. Vykřičela jsem se a řekla si, že se půjdu domů usušit, ale!

A decorative border of colorful letters (A, B, C, D, a, b, c, d) and numbers (1, 2, 3, 4) surrounds the text. The letters and numbers are in various colors (red, blue, yellow, green) and are scattered across the page, some appearing to be part of a larger, faint background pattern.

Nemohla jsem se zvednout, a když jsem se o to snažila, strašně mě zabořelo v kotníku. Jak se teď dostanu domů?! Kotník mě děsivě bolel a domů to byla pěkná dálka. Začala jsem brečet.

Chodili jsme v odlehlejší části města, kde v sedm hodin večer kromě nás nechodila ani noha. Alík nevypadal nijak sklesle, když mě viděl. Začala jsem mu nadávat. On se otočil a utíkal pryč. A máš to, říkala jsem si a začala jsem ještě víc brečet.

Už jsem přemýšlela, za jak dlouho mě asi najdou, když vtom se Alík vyřítil ze zatáčky. Ale nebyl sám! Běželi za ním nějakí lidé. On mě zachránil! Byl to nějaký starší pár, který prý viděl Alíka, jak strašně štěkal a neměl pánicka, tak ho vzali, ale Alík je táhl až za mnou. Ti manželé mě odvezli do nemocnice a zavolali našim. Kotník mně ošetřili a mohli jsme jet domů. Celou dobu jsem Alíka držela v náručí. V tu chvíli bych ho za nic na světě nevyměnila.

Po dvou týdnech se mi kotník zahojil a přijela Zuzka. Když si přišla pro Alíka, ani se mi nechtělo jí ho dát.

„Tak co, Kači? Nevadil ti tady ten můj pejsánek?“ zeptala se Zuza.

„Ani trošku, Zuzi, ba naopak, musíš mi ho zase někdy půjčit.“

Od té doby mám ráda všechna zvířátka. A psy ze všeho nejvíc. Vždyť mi jeden zachránil život.

Simona Benáčková, 7. ročník

KOLEČKO SE POLÁMALO!

Byl jednou jeden chlapec, který byl na vozíčku. Jmenoval se Pavel. Kluci, kteří se mu posmívali, říkali chlapečkovi Kolečko. Pořád si z něho z něho utahovali a chudák Pavel byl smutný. A nejhorší bylo to, že mu ani nikdo nepomohl, když ho ta parta kluků šikanovala.

Prostě to ve škole neměl jednoduché. V lavici seděl sám, o přestávce nešel hrát hry, protože ho nikde nechtěli. O svém problému nemohl říct ani paní učitelce, protože se bál kluků, že si ho po škole podají.

Ale jednoho dne už ho opravdu naštváli, tak jednomu klukovi z party, který měl rezavé vlasy, řekl, že je zrezlý plech. A to neměl dělat! Po obědě jel ze školy domů. Jel po úzké cestě, která byla u přímého srážu. A vtom se to stalo.

Přiběhla parta povykujících a hlučných kluků a ten s rezavými vlasy zakřičel: „Znáš tu písničku Kolečko se polámalo?“

Naneštěstí někdo do Pavlova vozíčku, možná omylem, zdřuchl. Z Pavlových úst pouze vyšlo: „Á, pomoc!“ Kluci ho nestihli chytit a chlapce i s vozíkem potom viděli ležet pod srážem.

Pavel měl zlomená žebra, ruku a pár velkých modřin. Kluci rychle zavolali záchrannou službu, která ho odvezla do nemocnice. Teprve potom si kluci uvědomili, jak hrubě se k Pavlovi chovali, a chtěli se mu omluvit. Šli za ním do nemocnice, přinesli mu bonboniéru a malý dárek.

Nakonec vše dopadlo dobře. Pavel se uzdravil, parta kluků se začala dobře a slušně chovat a Pavlík nejen v nich, ale i v ostatních dětech našel dobré kamarády.

Aneta Pelcová, 8. ročník

JAK JSEM SLOŽILA PŘIJÍMACÍ ZKOUŠKU

Bylo tenkrát pochmurné, smutné a šedivé odpoledne 21. 4. 2009. Nikomu se ani nesní, jaké to je v takovém počasí psychicky se připravovat na přijímací zkoušky na gymnázium.

Místo jasných myšlenek cítíte jenom veliké napětí a nesmyslný pocit strachu z toho, co bude dál. Opravdu jsem se bála, že to nezvládnou. Taky jsem si vzpomněla, co mi vždycky říkávala maminka, když jsem něco rozbila nebo nějakým způsobem vyřadila z provozu: „Neplet se do ničeho a nesahej na nic, čemu nerozumíš!“

V onen soudný den, 22. 4. 2009, mě budík probudil ještě o něco dříve než normálně. Než jsem se celá unavená došourala na záchod, bylo mi vše naprosto jasné.

„Přece nepůjdu na zkoušky!“ řekla jsem si. Po vykonání potřeby jsem své unavené tělo uložila zpátky do peří, zavřela jsem oči a složila jsem přijímací zkoušky po svém.

Prožila jsem je příjemněji, než kdokoli jiný z mých vrstevníků; nepoužila jsem ani pero, ani tužku a ani mozek.

I když se spousta mých spolužáků na gymnázium dostala a jen kroutila hlavou, proč jsem se na zkoušky nedostavila, není mi to a nikdy nebude líto.

Uvědomila jsem si totiž, že maminka má vždycky pravdu. A neodmlouvat!

Kristýna Šimková, 9. ročník

ZÁŽITEK ZE ŠKOLY

Můj příběh se odehrává během jednoho normálního dne, který se postupem času změnil na den naprosto absurdní.

Začínal jako každý jiný. Ráno jsem vstal, oblékl jsem se a došel do kuchyně na snídani. K jídlu jsem neměl nic neobvyklého, myslím, že rohlík se sýrem, ale to není podstatné. Poté jsem si vyčistil zuby a vydal se do školy. Přišel jsem před školu, kde už na mě čekali kamarádi.

„Ahóje,“ volá na mě Milan.

„Ahoj,“ opětuji pozdrav.

„Jak ses vyspal?“ ptá se mě, vlastně je to první otázka, kterou slyším po příchodu ke škole.

„Ale jo, dobrý, a ty?“ Odpovědi jsem se už nedočkal, protože zazvonilo. Vejdu do šatny, kde si holky jako obvykle o něčem povídají. Přezouvám se do pantoflí a směřuji nahoru po schodech do třídy.

Najednou se ty schody začaly zvětšovat a divně se vlnit, chytil jsem se zábradlí, ale když jsem po něm hmátl, tak se najednou vypařilo. A pak jako když utne, se vše vrátilo zase do normálu a já mohl pokračovat dál. Přišel jsem do třídy a zrovna zvonilo, ale nebylo to obyčejné zvonění, byl to takový hysterický smích.

Do třídy vešla paní učitelka, pozdravila nás a pokynula, ať se posadíme. A právě když paní učitelka chtěla něco říct, stejně jako na schodech, se vše změnilo, místo žáků se ve třídě objevili netopýři a místo paní učitelky se objevila taková hrůzostrašná bytost podobná čarodějnici.

„Kdopak mi chce loupat perníček?“ Netopýři zmlkli, jako kdyby je čarodějnice chtěla vyzkoušet.

A náhle se ozvalo cvaknutí a já seděl zase v úplně normální třídě s úplně normální paní učitelkou a obyčejnými žáky.

„Tak koho pak jsme tu dlouho neměli?“ všichni jako by se schovávali pod lavici, jenom já jsem byl z předešlé události tak otřesený, že jsem neměl na nějaké schovávání ani pomýšlení.

„Á, Dvořáka jsme tu dlouho neměli.“ Trhl jsem sebou a najelo mi, že já se jmenuji Dvořák.

„Tak si dones žákovskou a sešit.“

Udělal jsem tedy, co chtěla a začal jí odpovídat na otázky.

„Kolik nohou má Aljaška?“ zeptala se.

Mně jenom projelo hlavou, co je to za stupidní otázku, a najednou jsem zase před sebou viděl ježibabu a v lavicích netopýry.

„Ale, paní učitelko, máme hodinu dějepisu, a navíc tahle otázka je maličko nelogická.“

„Odpověz na otázku!“ křikla na mě.

Poté to zase udělalo cvak a já stál před tabulí a byl zkoušen.

Co říkáte, byl to sen, nebo jsem se dostal do nějakého nového rozměru?

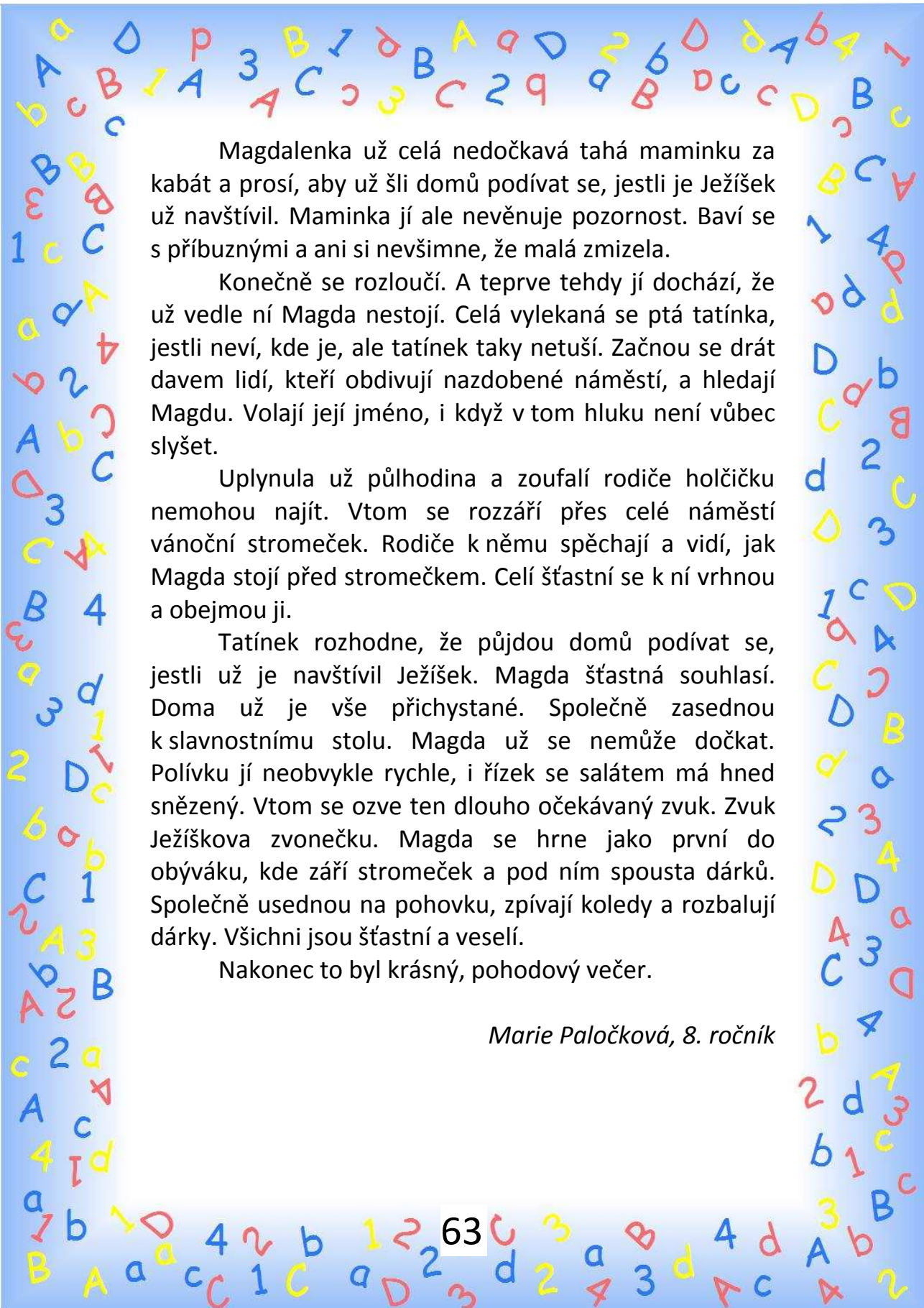
Michal Bartoš, 9. ročník

KLIDNÝ ŠTĚDRÝ VEČER

Je Štědrý den. Maminka stojí u plotny a chystá slavnostní večeři. Tatínek dává stromeček do obýváku a začíná ho zdobit. Malá Magdalenka, které jsou 4 roky, si hraje v svém pokojíčku s panenkami. Mamince se začnou připalovat řízky. Celá nešťastná se snaží zachránit situaci, přitom převrhne hrnec s polévkou a ten se rozlije na zem. Maminka jen stačí odskočit. Tatínek se lekne a upustí baňku na zem. Spěchá do kuchyně pomoci mamince s vařením.

Až se všechno zdá být v pořádku, vrátí se ke své práci. Rozbitou baňku uklidí a pokračuje ve zdobení stromečku. Magdalenka se mezitím snaží vylézt na stůl, aby se mohla podívat, jak pěkně venku sněží. Stůl se převrátí a Magda s křikem dopadá na zem. Maminka opouští vaření a spěchá do dětského pokojíčku podívat se, co se děje. Pomáhá Magdě vstát a fouká jí na bolavou ruku, kterou si při pádu poranila. Pomalu se blíží ten dlouho očekávaný klidný večer.

Tatínek už má nádherně nazdobený stromeček a maminka už má uvařenou večeři. Konečně se zdá být všechno hotové a na Štědrý večer připravené. Maminka obléká Magdu, půjdeme se všichni společně podívat na krásně osvětlené náměstí. Venku sněží. To se Magdě moc líbí. Náměstí září. Celá rodinka se prochází a užívá si nádhernou atmosféru Vánoc. Potkávají spoustu příbuzných, kteří se taky kochají tou nádherou. Přejí si navzájem krásné svátky a bohatého Ježíška.

A decorative border surrounds the text, consisting of various letters (A, B, C, D, a, b, c, d) and numbers (1, 2, 3, 4) in different colors (red, blue, yellow, green) scattered across the page.

Magdalenka už celá nedočkavá tahá maminku za kabát a prosí, aby už šli domů podívat se, jestli je Ježíšek už navštívil. Maminka jí ale nevěnuje pozornost. Baví se s příbuznými a ani si nevšimne, že malá zmizela.

Konečně se rozloučí. A teprve tehdy jí dochází, že už vedle ní Magda nestojí. Celá vylekaná se ptá tatínka, jestli neví, kde je, ale tatínek taky netuší. Začnou se drát davem lidí, kteří obdivují nazdobené náměstí, a hledají Magdu. Volají její jméno, i když v tom hluku není vůbec slyšet.

Uplynula už půlhodina a zoufalí rodiče holčičku nemohou najít. Vtom se rozzáří přes celé náměstí vánoční stromeček. Rodiče k němu spěchají a vidí, jak Magda stojí před stromečkem. Celí šťastní se k ní vrhnou a obejmou ji.

Tatínek rozhodne, že půjdou domů podívat se, jestli už je navštívil Ježíšek. Magda šťastná souhlasí. Doma už je vše přichystané. Společně zasednou k slavnostnímu stolu. Magda už se nemůže dočkat. Polívku jí neobvykle rychle, i řízek se salátem má hned sněžený. Vtom se ozve ten dlouho očekávaný zvuk. Zvuk Ježíškova zvonečku. Magda se hrne jako první do obýváku, kde září stromeček a pod ním spousta dárků. Společně usednou na pohovku, zpívají koledy a rozbalují dárky. Všichni jsou šťastní a veselí.

Nakonec to byl krásný, pohodový večer.

Marie Paločková, 8. ročník

ZTRACENÉ KOTĚ

Asi před rokem jsem byla o prázdninách u své sestry. Jejich kočka měla zrovna koťátka a já neodolala a jednu kočičku jsem si odvezla domů. S mámou jsme se shodly na jméně Debbie.

Malá Debbie byla hodná a moc šikovná, ale taky pěkně čiperná. Skákala všude, kam ji napadlo, a často, když jsem otevřela dveře od bytu, utíkala na chodbu. Já jsem ji vždycky chytla, ale jednou jsem nebyla doma, máma šla do práce a kočička samozřejmě opět utekla. Máma si toho ale nevšimla a odešla.

Když jsem se vrátila domů a zjistila, že tam Debbie není, zorganizovala jsem pátrací akci. Zavolala jsem pěti kamarádkám a šly jsme kotě hledat. Prošly jsme několikrát přilehlý lesík i okolí našeho domu, ale Debbie nikde. Zoufalá jsem se večer vrátila domů, nikdy mě ani ve snu nenapadlo, že bych takhle mohla přijít o čtyřměsíční kotě.

Kupodivu mě až teď napadlo zkontrolovat, jestli mi někdo nevolal nebo nepsal. Měla jsem asi pět nepříjatých hovorů od kamarádky, která bydlí ve stejném domě jako já. Divila jsem se, proč se mnou tak potřebovala mluvit, a přečetla jsem si i esemesky. Psala mi, věřte nebo ne, že našla mou kočičku. Šla mě totiž navštívit těsně po odchodu mojí mámy a Debbie našla na chodbě v botníku. Okamžitě jsem za ní běžela pro toho svého zbloudilého chlupáčka.

Byla jsem šťastná, že ji zase vidím. Kamarádce jsem děkovala asi pět minut, taky proto, že se o kotě celou dobu vzorně starala. Říkám si, že tenhle malý výlet Debbie docela prospěl, od té doby totiž neutíkala.

A taky si myslím, že jsem měla tak trochu z pekla štěstí.

Aneta Dvořáková, 8. ročník

ANDĚL STRÁŽNÝ

Bydlím sama v malém pražském bytě. Do Prahy jsem se přestěhovala kvůli vysoké škole, na kterou chodím už dva roky. Na jídlo a nájemné si vydělávám v jedné restauraci, kde uklízím, myji nádobí a škrábu brambory.

Jednoho dne jsem šla ze školy o něco později než obvykle, protože nám učitelka biologie nastavovala poslední hodinu o deset minut. Přišla později do hodiny a chtěla probrat celou látku. Byla jsem hrozně nervózní, že nestihnu svůj autobus do práce. Jakmile nám učitelka dala volno, byla jsem už za dveřmi třídy. Běžela jsem přes celou školu k východu. Můj přísný šéf nemá pro zpoždění pochopení, takže mi hrozilo, že mě vyrazí.

Celá zadýchaná jsem vyběhla ze školy a zjistila, že můj autobus právě odjel. „Sakra, pěšky to nikdy nemůžu stihnout!“ Rozhodla jsem se to přece jen risknout. Vydala jsem se nejkratší cestou k restauraci, ve které pracuji. Svou trasu jsem si naplánovala přes velkou křižovatku. Bez rozhlížení jsem vběhla do silnice a vůbec si neuvědomovala, co se může stát. Najednou jsem uslyšela trubení a skřípání brzd. Ucítla jsem, jak mě něčí ruka stáhla na chodník. V tu chvíli jsem jen o vlásek unikla smrti. Celá v šoku jsem svému docela pohlednému zachránci poděkovala a vylíčila mu svou situaci. Radím, jak se můj zachránce jmenuje, mě do práce včas odvezl svým autem.

Jsem mu nesmírně vděčná za záchranu života. Jsme teď dobří kamarádi, ale kdo ví, třeba z toho jednou bude i něco víc.

Ten den jsem našla svého anděla strážného.

Kateřina Pejchalová, 9. ročník

NEVĚŘTE PADÁKŮM

Já, která nikdy nic nevyhrála, jsem se přihlásila do velké televizní soutěže, ve které šlo o velmi lákavé ceny. Když jsem zjistila, že moje odpověď byla správná, mohla jsem doufat ve výhru. Ve velkém slosování šlo opravdu o mnoho. A vtom to přišlo! Z televizní obrazovky se ozvalo: „Hlavní výhru v podobě poukázky na skok padákem vyhrává Anita Lorencová.“

V tu chvíli ve mně doslova „hrklo“, vyhrála jsem! Ani nevím, jestli mě v tu dobu napadlo, že padák nestojí na zemi. Asi za týden mi dorazila zmíněná poukázka, na které bylo napsáno, že se mám dne 13. 10. 2009 dostavit na letiště v Jihlavě. Ani jsem si neuvědomila, že tento den je pátek třináctého! Pro pověřivé lidi den, kdy by vůbec neměli vycházet z domu.

Inu, uplynuly dva týdny a já vyrazila za adrenalinem. Měla jsem strach, to je pravda, ale velmi jsem se těšila na silný zážitek. Téměř celý den mi dávali instrukce, jak se zachovat při letu.

A už se jde na skok! „Jedna, dva, tři, hop!“ I když jsem nebyla psychicky dost připravená, musela jsem do prostoru. Volný pád vzduchem byl opravdu krásný, ale ne na moc dlouho. Již jsem byla ve výšce, kdy se má padák rozevřít. Ačkoliv jsem tahala za provázek, jak jsem mohla, padák zůstal nerozvinutý v batohu na zádech. To je moje smrt! Křičela jsem: „Pomoc, co mám dělat?“ Začala jsem panikařit a zoufale mávat okolo sebe. Rukou jsem pravděpodobně zavadila o provázek a HOP! Padák se rozevřel a mně se podařilo bez problémů přistát.

Od té doby nevěřím na „pátky třináctého.“

Aneta Pelcová, 9. ročník

PÁTEK TŘINÁCTÉHO

Už datum mě mělo upozornit, že jsem ráno vůbec neměl vstávat z postele, říkal jsem si večer pro sebe.

Bylo zimní ráno, všední den, venku souseď odklízěl sníh. Nasnídal jsem se, sbalil věci do aktovky a vyrazil ze dveří. V noci nejprve padal zmrzlý déšť a později sníh, a tak byla venku pěkná klouzačka. Ale to já při vycházení ze dveří domu netušil.

Když jsem to zjistil, už jsem padal ze schodů a nohy mi létaly vzduchem. Ještě štěstí, že ruce se zachytily zábradlí a zmírnily tak pád. S naraženou zadnicí a náladou pod psa jsem se dobelhal do školy. Sedl jsem si do lavice a kroutil se bolestí, která neustupovala. A to jsem ještě ke vší smůle zjistil, že píšeme písemku z angličtiny, na kterou jsem úplně zapomněl připravit. Hned po písemce jsme měli tělocvik, tak jsem se alespoň těšil na něj.

Paní učitelka řekla: „Dnes trénujeme skok do výšky“. No, já měl skákat jako první, jenže jsem nevěděl, kam a jak mám skočit. Rozběhl se, vyskočil co nejvýš, překážku přeskočil, ale dopad se mi nezdařil. Podjely mi nohy a padl jsem na záda, hlava klepla o zem. Chvilí jsem se nemohl nadechnout, ale nakonec se mi podařilo vstát. Naštěstí jsem zjistil, že jsem celý.

Už jsem se těšil domů a říkal si, naštěstí je ten den už u konce. Naražená záda, hlava a pokažená písemka, to je na jeden den až moc smůly.

Jindřich Mejzlík, 9. ročník

PRASKLÝ LED

Vloni o Vánocích na rozdíl od letošní zimy byl mráz a sníh padal skoro pořád. Všechny rybníky byly zamrzlé, tak jsme toho s kamarádkou Janou využily a každý den, pokud jsme měly čas, jsme chodily bruslit.

Rybník, který je našemu bydlišti nejbliže, byl ale vždycky plný malých dětí s rodiči, takže jsme si musely vyhlídnout jiný. Trvalo nám to docela dlouho, ale stálo to za to. Rybník byl sice až na druhém konci města, ale byl dvakrát větší než ten na našem sídlišti, a hlavně, vždycky byl úplně prázdný, takže jsme měly celou plochu ledu vždy samy pro sebe.

Měl jednu nevýhodu, byl uprostřed lesa, takže pokud byste se chtěli dovolat třeba o pomoc, nikdo vás neuslyší. Ale nad tím jsme tehdy ještě nepřemýšlely. Jedno odpoledne jsem se opravdu nudila, tak jsem zavolala Janě, jestli nechce jít bruslit, ale ona zrovna nemohla. Rozhodla jsem se tedy, že půjdu bruslit sama. Rybník byl úplně prázdný, ale ten den jsem si zrovna přála, aby tak prázdný nebyl. Ale když jsem si pustila hudbu, bylo to o něco lepší. Zkoušela jsem nějaké bruslařské skoky, a zrovna když jsem jeden takový zkoušela, v lese se ozval děsivý křik. Zněl opravdu hrozivě a já jsem se strašně lekla. Naštěstí jsem se udržela a nespada, ale přemýšlel jsem, co to mohlo být.

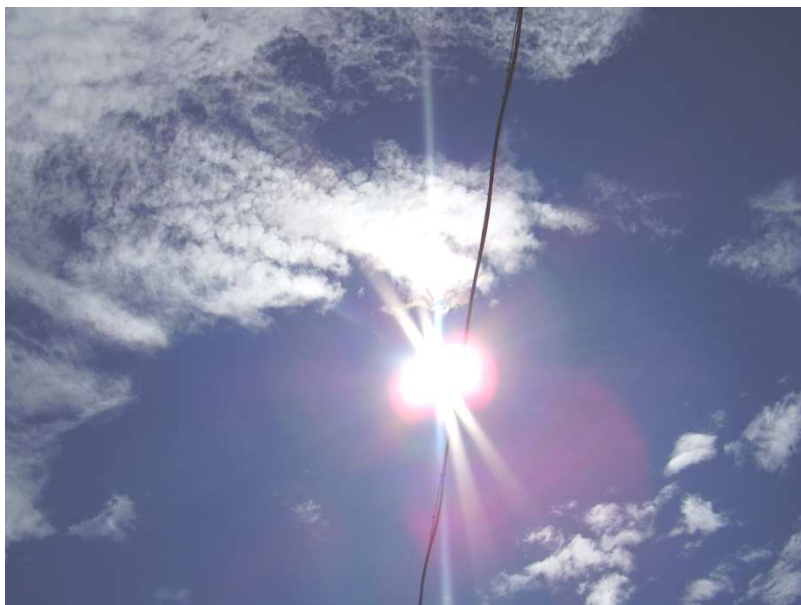
Po chvíli jsem na to zcela zapoměla a skákala jsem dál. Jenže ten děsivý výkřik tu byl zase! Tentokrát jsem se neudržela a spadla jsem. Poprvé za tento rok. Zaposlouchala jsem se. Křik se neozval, ale zato jsem slyšela nějaké praskání. Snažila jsem se rychle vstát, ale nešlo to, to praskání byl led! Prasklina se šířila rychle a mně se v tom okamžiku promítl celý život.

„Pomóc!“ řvala jsem, ale nikdo mě neslyšel. Už jsem byla ve vodě, mimochodem byla strašně ledová, a já cítila, jak mi tuhne tělo. Ze všech sil jsem se snažila dostat z vody na břeh, ale klouzalo to a oblečení nasáklé vodou mě táhlo dolů.

Najednou se u břehu objevil cizí starý pán. Natáhl klacek a křikl na mě: „Na, chytí se, vytáhnu tě.“ Nezbývalo mi nic jiného než mu důvěřovat. Chytla jsem se tedy a on mě tahal ke břehu. Ležela jsem mokrá ve sněhu, ale to mi bylo jedno.

Ten muž mi vlastně zachránil život a za to jsem mu dodnes vděčná. Sice jsem nezjistila, odkud byl ten záhadný křik, a toho pána jsem už nikdy neviděla, ale vím, že jsem tehdy měla z pekla štěstí.

Zuzana Pušćáková, 8. ročník

SMŮLA NA SJEZDOVCE

O jarních prázdninách jsme byli s rodinou a přáteli v Itálii lyžovat. Ani jsem netušil, co se může v jeden den všechno stát.

Toho rána jsme šli jako každý jiný den lyžovat. Moc jsme se všichni těšili, protože krásně svítilo slunce a lehce mrzlo, byl prostě ukázkový zimní den.

Dopoledne krásně ubíhalo, ale když jsme jeli asi třetí jízdou po sjezdovce dolů, smekla se mi lyže. Už jsem myslel, že se skutálím, ale nakonec jsem to nějak ustál a u kraje sjezdovky zastavil. A teprve potom ucítil nějak teplo v puse. Jak jsem vrávorál, napíchl jsem se na svoji hůlku a rozbil si ret. Tomu byste nevěřil - „krve jako z prasete“!

Sestra mi utřela tvář a společně jsme sjeli dolů klanovce, kde na sebe celá rodina vždycky počká. K našemu velkému překvapení jsme ale zjistili, že na nás mamka s tátou nečekají. Přijeli až po dlouhé chvíli a pěkně naštvaní.

Do táty najel nějaký Ital. Kutáleli se po sjezdovce, ostatní lyžaři jim pak pomáhali a snášeli rozházené hůlky. Tátu sekl Ital lyží do nohy, přesně tam, kde končí lyžáky. Pěkně ho to bolelo, soudě alespoň podle jeho výrazu v obličejí, ale naštěstí byl celý.

S pokaženou náladou jsme vyjeli lanovkou nahoru a zůstali jsme sedět na lavičkách u občerstvení. Dali si jedno presso, abychom si trochu zvedli náladu, ale moc to nepomohlo.

Znovu se jdeme se nazouvat do lyží, že pojedeme dál. Všichni se zacvakali do vázání - kromě tety, která svoje lyže nemohla najít.

Běhali jsme kolem lanovky, občerstvení, ale opravdu nemohli najít ty správné. Strejdovi nakonec ruply nervy a zavelel: „Nějaké si obuj a jedem!“ Kupodivu to vyšlo. Ale jen na jednu jízdu. Když jsme přijížděli lanovkou nahoru, už tam stála nějaká paní a pátrala po svých lyžích. Teta musela přiznat, že ty, co má na nohou, její nejsou, vystoupila z lyží a číhala u lanovky zas na ty svoje.

Asi po půl hodině objevila svoje lyže na cizích nohou, tak paní, nějakou Italku, zastavila a z lyží obratně vyzula. Italka naštěstí svoje lyže našla také, stály opuštěné u občerstvení, takže trojitá výměna nakonec dopadla dobře.

Pro tetu den skončil happy endem, ale náš táta se od té doby už na lyžích bál a mě do konce týdne bolel oteklý ret. Snad letošní lyžovačka dopadne lépe.

Jindřich Mejzlík, 9. ročník

PRASEČÍ CHŘIPKA

V letošním roce se i k nám dostala „populární“ prasečí chřipka. Já, která nemám strach z doktorů a naštěstí k nim chodím jen na prohlídky a očkování, jsem nějakou chřipku vůbec neřešila.

Ráno však před školou stála sanitka. To asi zase chemikář pracoval na svých „hokusech pokusech“, pomyslela jsem si. Ve škole ale bylo vše jinak. Rozdávaly se roušky a jednotlivě se chodilo k lékaři na prohlídku.

Prvně jsem to chtěla odmítnout, ale nakonec jsem možná ze zvědavosti šla. Prohlédl mi krk a vzal krev. Po chvíli čekání na výsledky rychlého vyšetření zavolal řidiče sanitky. „Moc se mi to nelíbí. Budeš muset jít na důkladnější testy do nemocnice,“ oznámil mi smutně. Teprve teď jsem se začala bát. Já a prasečí chřipka? Co když ji budu mít? Co si počnu zavřená někde na izolaci?

Cesta do nemocnice mi přišla strašně dlouhá. Udělali mi testy a během čekání na výsledky se mě řidič pokoušel pobavit zastaralými vtípkami. Začalo mi být na zvracení. Nevím, jestli ze strachu nebo z těch vtipů.

Pak přišla sestřička. Snažila jsem se z výrazu její tváře odhadnout, co mě čeká. „Měla jsi štěstí, byl to planý poplach,“ usmála se na mě. Ani nevíte, jak jsem byla šťastná. Měla jsem takovou radost, že jsem toho protivného řidiče dokonce objala. Strhla jsem si z tváře tu přihlouplou roušku.

Ale ke změně přece jen došlo. Od té doby už jsem si z nemoci a virů nedělala legraci. Co kdyby mě některý z nich slyšel?! ☺

Radka Matyášová, 8. ročník

NOČNÍ HONIČKA

Jednou večer jsem šel sám městem. Najednou se přede mnou objevila vysoká, asi mužská osoba a začala podezřele chrčít. Čekal jsem, co ten muž udělá, rozeběhl se proti mně. Běžel jsem, co mi nohy stačily, abych mu utekl.

„Stůj!“ volal na mě, „nic ti neudělám.“ Já mu ale nevěřil.

„Ten týpek je asi Marťan, je mu tak 50 a ještě běhá jako gepard,“ říkal jsem si v duchu. Cítil jsem, jak studené kapičky potu padají z mého nosu na zem. Běžel jsem fakt rychle, ale udivovalo mě, že ten chlap pořád zrychluje, to snad není možný!!

Zahnul jsem tedy do postranní uličky a doufal jsem, že ho třeba setřesu, protože by tu zatáčku nemusel vybrat. Naneštěstí se to nestalo a ten borec mi byl pořád v patách.

Pak rána jako hrom z čistého nebe! Ten chlápek spadl a buď si zlomil nohu, nebo něco jiného, protože se dost svíjel v bolestech. Zpomalil jsem tedy a ohlížel se, jestli to jenom nesimuluje. Naštěstí ne.

„Málem mě dostal!“ oddechl jsem si a šel jsem raději domů, abych nenarazil na nějakého dalšího psychopata.

© Všechna práva vyhrazena.

(Sice nevím, co to znamená, ale neva)

Vyrobeno v roce 2009

Michal Bartoš, 8. ročník

POVEDENÝ MIKULÁŠ

Brzy měl být Mikuláš a já a pár mých kamarádů jsme se rozhodli, že budeme chodit za tři, v tento den nejznámější bytosti. Po městě jsme rozvěsili letáky s nabídkou „zastření“ malých dětí a telefonním kontaktem.

Ozvalo se hodně rodičů, a tak jsme museli s přípravami začít co nejdřív, abychom se stihli pěkně vyšňořit. Bylo nás dohromady devět. Pět čertů, tři andělé a jeden Mikuláš, to je pořádná banda. Čertů bych se v noci lekla i já. Chodili jsme od domu k domu, kárali malé děti a vyhrožovali jim, aby byly příští rok hodné. Moc nás to bavilo, tím spíš, že nám rodiče dětí dávali za odměnu sladkosti i peníze.

Pak nás ale zastavila banda kluků. Chtěli po nás všechny naše sladkosti a peníze, my jsme jim nechtěli nic dát, vždyť jsme si je zasloužili. Začali nás honit a házet po nás petardy. Utíkali jsme se schovat do nejbližšího vchodu. Chvíli se nic nedělo, tak už jsme mysleli, že jsou pryč. Jakmile jsme ale opustili úkryt, vyběhli z křoví a začali nás zase honit. Bohužel tentokrát byli úspěšnější, chytili nám anděla. Vybrakovali mu košíček s bonbóny. Taková troufalost – obrali nebeskou bytost! Přece jsme nemohli nechat anděla napospas těm pubertákům! Mikuláš byl tak namíchnutý, že vzal hůl a jednoho toho chuligána s ní přetáhl. Oni si to ale nenechali líbit. Začali zapalovat petardy a pálili je po nás jednu za druhou. Hotová kanonáda!

Najednou jeden z čertů zapištěl vztekem. Všichni se otočili a zůstali koukat s otevřenou pusou. Čertovi hořel ocas! Rychle si ho strhl a začal po něm skákat, aby doutnající oháňku uhasil. Útočníci nejspíš dostali strach a rozutekli se.

Mohli jsme se vydat na další návštěvu. A náš čert získal větší věrohodnost, vždyť byl cítit spáleninou!

Karolína Nováková, 9. ročník

BYLI JSME V BLUDIŠTI - REPORTÁŽ

A je to tady! Dneska jedeme do Bludiště. Ale to bych nebyla já, kdybych nezaspala. „Káto, vstávej! Musíme jet!“ Takže rychle učesat umýt a převléct. Před školou na mě všichni čekali.

„Mysleli jsme, že za tebe bude muset zaskočit Zuzka, že nepřijdeš,“ spustili na mě místo obvyklého pozdravu. Samozřejmě jsem nebyla sama, která přišla pozdě. Zpozdil se i řidič. „Kde je ten řidič? Už tu stojíme deset minut a on nikde.“

Konečně dorazil a všichni netrpělivě naskákali do autobusu. Cesta proběhla docela dobře, v Ostravě jsme byli dřív, než jsem čekala. Najednou mě zachvátil takový divný pocit. Na jednu stranu radost, že už jsme tady, ale na druhou strach. Vevnitř nás oblékli do modrých obleků a rychle do studia.

Začali jsme zkouškami. Potom zavolali publikum a všechno šlo naostro. V prvním kole vybrat témata se nám dařilo. Horší to bylo na síti. Zavěsili jsme asi jenom šest bludišťáků. Po tomto kole soupeři, kteří byli asi o rok starší, získávali náskok. Zavěsili je všechny!

Následovalo dvanáct otázek. To taky nebylo moc slavné. Ne, že by nám to nepálilo, ale soupeř byl rychlejší. Co dělat, už vedli asi o dvacet bodů.

„No ta ostuda. Vypadá to, jako kdybychom nebyli zrovna moc chytří.“

Teď jsme museli spoléhat na paní učitelky, které dostaly úkol házet frisbee do jakési misky. Upřímně, moc jsem na jejich vítězství nesázela. Mé obavy se vyplnily. Soupeři doslali dalších pět bodů.

Měli plný počet a my sotva osm. Vyhrát by bylo těžké, dalo by se říct, že nemožné. Hádali jsme historickou osobnost. My se dvěma nápovědami a soupeř s osmi. Jedna z našich nápověd byla mapa Itálie a druhá město Janov. Co myslíte, že to bylo? Marco Polo? Ne, ale je pravda, že si to soupeř myslel taky. Byl to Kryštof Kolumbus! Hurá, uhodli jsme to!! Ale pořád body nestačily.

Všichni byli zklamáni, ale nedávali to na sobě znát. Jako cenu útěchy jsme dostali fešácká trička s nápisem Bludiště. Ještě fotku s moderátorem a rychle domů! Hned další den jsem poslala znovu přihlášku a s celou třídou jsme si řekli, že se na příště musíme víc připravit. Snad se nám podruhé podaří vyhrát.

Držte nám palce!!

Katrin Mašková, 8. ročník

Píšeme pro radost

Sestavila z textů žáků Šárka Pokorná

Grantový program "Kultura"

Vydala Základní škola Třebíč, ul. Kpt. Jaroše v roce 2010

Náklad 50 výtisků

Grafická úprava Petr Benda